

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
125**

**CENA
20000 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

ORUŽJE, ŽENE I LJUBAV



YU ISSN 0353-0027



9 770353 002013

SEJN

BROJ 125

DŽEK SLEJD

**ORUŽJE, ŽENE I
LJUBAV**



NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj 125

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack SLADE

GUNS, WOMEN AND LOVE

Recenzija

Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija

Miloš SIMIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Dorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana

Ferenc BAFAT

Korektori

Magda KOLARS

Marija BURANJI

Stampa 4. X 1989.

Tržište 16. X 1989.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ.

Naslov originala: Jack Slade — GUNS, WOMEN AND LOVE.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minbena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9.5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9.5 CHF; SAD ? USD Uplate slati na ulazni račun: Vojvođanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-219-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Sejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Voivodine, br. 413-12/79 od 28. II 1979. godine

Šejn je gledao na sve strane. Ali, u ovom predelu obraslom gustim žbunjem bilo je pusto i nigde nije mogao ništa da primeti. Samo je sunce nemilosrdno slalo svoje vrele zrake.

Kliznuo je iz sedla i izvadio revolver.

Bio ih je primetio još ranije. Žena je bila Indijanka i ležala je tu ispred njega. Lepa, snažna žena. Njena haljina je bila pocepana na više mesta tako da je mogao da vidi njene grudi. Njeno simpatično lice je bilo prljavo. Čovek koji je ležao pored nje bio je belac. Mogao je imati negde oko dvadeset godina. Jasno se videlo da su se borili do poslednjeg daha pre nego što su izrešetani mečima.

Ona je bila kćerka jednog poglavice. A on je mogao biti samo Frenk Holister koji se zaljubio u kćerku poglavice i njegov otac je zbog toga hteo da ga liši nasledstva.

Šejn se osvrnuo na sve strane ne bi li pronašao neke tragove. Možda je to učinio stari Holister! Ipak, ne bi imao srca da ubije svog sina, to je sigurno.

Visoki čovek poterao je svoga mrkova u senku visokog žbuna. Skoro da nije verovao svojim očima kada je otkrio otiske mokasina i nepotkovanih konja.

Da li su Apači kaznili devojkicu koja se volela sa tim belim čovekom i ubili ih oboje?

Ako se to sazna onda će biti rata između belih naseljenika i Apača.

Stari Holister je imao preko trideset kauboja. On bi sigurno krenuo sa svojim ljudima da osveti smrt svoga sina. I to odmah čim bude saznao.

Šejn je u prvom trenutku pomislio da krene u poteru za trcima pošto su ostavili tragove.

Međutim, da li je bilo potrebno da sledi te tragove? On je dobro znao kuda oni vode. Bilo je potrebno samo da podigne glavu i ugledao je krševite visine i stene Pikako Mountain, planine u kojoj su Apači imali svoje domove.

On se nalazio na putu za Fort Grant. Da li da jaše dalje? Bolje da to uradi nego da bude taj koji će javiti o ubistvu koje će izazvati sukob između belaca i crvenokožaca.

Ubistvo je izvršeno i tu se ništa nije moglo vratiti. Koliko je ljudi umrlo u ratu? I belih i crvenokožaca!

Šejn je prišao svom mrkovu i izvukao čebe ispod sedla. Zatim je njime uništio tragove crvenokožaca, a zatim se vratio do mesta groznog ubistva. Stavio ih je na svoga konja i krenuo natrag u Takson.

Već sa prvog uzvišenja mesto se moglo videti.

Išao je polako. Ipak, znoj je skoro potocima tekao preko njegovog tela.

Samo jedno jedino ljudsko stvorenje će se obradovati što se vratio. Ona! Zvala se Džesika. U sebi je imala meksikanske krvi. Izuzetno temperametna, što je Šejn osetio već pre noći.

Već između prvih kuća ljudi su počeli da izlaze napo-
lje. Videlo se odmah da se dogodilo nešto neobično.

— Hej, stranče! — doviknu mu neki stari čovek. Prišao mu je bliže. — To su mladi Holister i njegova ljubav Indijanka. Gde si ih pronašao?

— Ne snalazim se ovde i ne bih mogao da vam kažem — objasnio mu je Šejn izbegavajući prvi odgovor.

Prolaznici su obasuli Šejna pitanjima.

Neki ljudi su se samo prekrstili bez reči i gledali u njega. Ostali su trčali za njim. Žene, muškarci i deca.

Kada je stigao do zgrade šerifa za njim je koračala čitava, bulumenta ljudi, njih više nego stotinu. Radoznalo su očekivali da čuju šta se desilo.

Šerif je izašao iz svoje kancelarije i gledao u mrtve ljude. Bio je zapanjen.

— Šejne! — zagrmeo je njegov glas. — Gde si ih našao?

Visoki čovek je samo dao znak šerifu mahnuvši glavom prema kancelariji. Šerif je razumeo.

— Dovedite doktora i grobara, ljudi — obratio se on okupljenoj gomili. — Dobro bi bilo da neko od vas odjaše do Holisterovog ranča.

Javilo se njih nekoliko.

Šejn je ušao u kancelariju i odahnuo. Najzad se oslobodio te paklene vrućine.

Prišao je bokalu sa vodom. Pio je dugo.

Šerif je zatvorio vrata za sobom.

— Zašto si poneo i tu Indijanku? — upita on.

— Nisam hteo da je ostavim tamo da je kljucaju lešina-
ri! — odvrati Šejn.

— Gde si ih našao — upita šerif.

Bio je to čovek četrdesetih godina, snažan i vitak. Osim toga odmah se moglo primetiti da je miran i pametan.

Šejn je seo na stolicu na suprotnoj strani od njega.

— U predelu žbunja, tako se valjda i zove taj kraj gde su bili. Nešto oko dve milje odavde od grada.

— Tragovi! Nešto što bi ukazalo na to ko su ubice?

— Biću iskren. Video sam tragove mokasina i tragove kopita konja koji nisu bili potkovani.

Šerif ga je zbunjeno gledao.

— Šta time hoćeš da kažeš? — upita on mada mu je odmah bilo jasno šta je hteo da kaže.

— Tragovi su vodili u Pikako Mauntin.

— Tragovi?

— Sledio sam ih dugo, ali sam ih izbrisao oko jedne mi-
lje.

Šerif se zamislio.

— Ako to ostane među nama...
— Ostaće, šerife — kazao je Šejn. — Ostaće, sigurno!
— Ti si ovde stranac, Šejne, zar ne? — reče šerif. —
Nemoj da odgovaraš tako tačno gde si našao te mrtve ljude.
— Poslušaću vaš savet, šerife.
— Meni to ne bi donelo nikakve koristi — objasni šerif.
— A, stari Holister će prevrnuti nebo i zemlju samo da pro-
nađe to što on traži. Ko je tako rano poslao na onaj svet
njegovog sina i zašto? Ako sazna da su to učinili Indijanci
on će sa zemljom srazniti nekoliko njihovih sela. Mislím da je
to glupo. Mladića više nema među živim ljudima!

Šejn klimnu glavom.

— Sto mu gromova, zašto se to događa baš ovde! — uz-
viknuo je šerif.

Neko je kucao na vrata.

— Mogu li da odnesem mrtve ljude? — čuo se glas.

— Da, Pite — odvrati šerif. — Kovčeg sa mladićem mora
biti posebno ukrašen.

— Ne birnite! Znam ja ko je taj mladić — čuo se glas.
— A šta ćemo sa devojkom crvene kože? Ko će platiti kov-
čeg? Čak i da je zavijem u neku tkaninu i tako je sahranim
to će ipak koštati!

— Gradska kasa neće preuzeti troškove kovčega. O gro-
bu ću razgovarati sa predsednikom grada.

— Pa, ako se nađe neki sanduk — mrmljao je grobar! —
To je samo posao, Šejne. Svako misli na sebe i novac! Kakva
su sada naišla vremena!

Šejn je ustao. Kroz prozor je video šta se dešava na
ulici.

— Šta nameravaš? — upita šerif.

— Ostajem još jednu noć u hotelu — odgovori Šejn. —
A onda ću ponovo nestati.

Šerif je pogledao na zlatni sat.

— Zar nećeš da pričekas dok Holister stigne?

— Da li je to potrebno?

— Bilo bi dobro — odgovori šerif. — Neće proći ni sat,
a on će već biti ovde.

Šejn se uputio prema vratima.

— Onda ću odvesti konja u štalu — rekao je on. — Od-
mah se vraćam.

Šerif je krenuo za njim i zatim zatvorio vrata.

Grobar je već bio krenuo svojim kolima. Ljudi su ga
otpratili tužnim pogledima.

Šejn je odveo svoga mrkova do hotela.

Džesika je stajala ispred ulaznih vrata. Mahnula je Šej-
nu i rukom mu poslala poljubac.

On je proveo mrkova kroz dvorište u štalu. Skinuo je
sedlo sa njega.

Džesika se već pojavila na vratima.

— Šejne! — viknula je radosno.

Potrčala je prema njemu i zagrlila ga.

Šejn je uhvatio njeno itko telo i okrenuo je nekoliko
puta oko sebe.

Njene kestenjaste oči su sijale kao zvezde.

— Ostaćeš! — reče ona molećivim glasom. Zagrlila ga je ponovo i poljubila ga.

Ona je bila simpatična, vitka žena, dosta visoka, crne kose i kestenjastih očiju. Bila je malo našminkana, ali je i pored toga delovala kao prava dama.

Žena koja svoj šarm koristi da bi muškarcima postalo mutno u glavi.

— Šta si mi ti to uradio! — reče ona veselo. Osmehnula se zadovoljno.

Poljubio ju je. Džesika je bila jedna neobična žena.

— Čekaj me! — osmehnula se ona.

Otišla je.

Sejn se osmehnuo i vratio se do svoga mrkova. Pošto mu je dao hranu uzeo je svoju torbu sa sedla i krenuo za Džesikom.

Čekala ga je na recepciji.

— Možete ponovo da dobijete svoju sobu, mister Šejne! — reče ona osmehnuvši se vragolasto.

U njenim lepim očima sevale su munje. Radost što ga ponovo vidi, mada su tek pre nekoliko minuta bili u zagrljaju.

— Madam! — poklonio se Šejn i skinuo šešir.

Kasnije je izišao kroz vrata praćen pogledima ljudi koji su tiho šaputali da je to čovek koji je na svom konju donio dva mrtva tela u grad.

II

Šerif je sedeo za svojim pisacim stolom kada je Šejn ušao u kancelariju.

— Već sam pomislio da nećeš da se vratiš — promrmlja on.

— Skinuo sam sedlo sa svog konja i dao mu hranu — kazao je Šejn izvinjavajući se što je zakasnio.

— Holister će se uskoro pojaviti. Ne zaboravi! Ti si ovde stranac i ne znaš gde su nađena mrtva tela.

Šejn je skinuo šešir, seo i ispružio noge.

— Misliš li da to ne vodi njega pravo gore prema brdu čizama? — upita Šejn.

Šerif je promrmljao nešto što se nije moglo razumeti.

Upoznali su se u hotelu kod Džesike. Šerif je tamo dolazio svake večeri. Kartali su se i pili viski. Nije prošlo mnogo dana, a oni su već bili prijatelji.

Holister je bio tačan. Nisu ga dugo čekali.

Vrata su bila otvorena. Začuo se topot konjskih kopita.

Šerif je brzo skočio sa stolice i uzeo svoj šešir. Počeo je prema vratima.

— Evo ga, već je stigao — kazao je on.

Šejn dugo nije video Holistera u Taksonu, ali je čuo dosta o njemu. Zapadno od grada imao je on veliki ranč. Tri-
~~deset~~deset kauboj~~a~~a bili su mu na raspolaganju. Možda i više!

Topot kopita je bio sve glasniji.

Šejn je ustao i prišao vratima. Šerif je čekao na pločniku.

Holister je došao u grad sa celom svojom pratnjom. Jahači su zauzeli celu ulicu. Na pločniku su se gurali stanovnici grada. Oni svi kao da su čekali da se pojavi veliki rančer čiji je sin ubijen zajedno sa devojkom u koju se bio zaljubio.

Jahači su stigli do šerifove zgrade i zauzdale konje.

Samo je Holister sjahao. Bio je to snažan čovek, pravi džin od čoveka. Nosio je visoki šešir. Njegovo lice bilo je tužno. Prišao je šerifu i s njim ušao u kancelariju.

Šejn je koraknuo ustranu. Veliki rančer ga je pogledao.

— Da li je to taj čovek koji je doneo moga sina u grad? — upitao je on grubim glasom, i pokazao rukom na Šejna. Naniršio se.

— Da! — odvrati šerif. — To je čovek koji je doneo u grad telo vašeg sina i devojke, mister Holistera. Zove se Šejn. Nepoznat je u ovom kraju. Ostao je nekoliko dana u Taksonu i jutros je krenuo u Grant Kamp. Na žalost, on ne može da kaže na kom je mestu našao vašeg sina i devojku.

Ljutiti pogled je prostrelio šerifa.

— Ne govorite umesto njega, šerife! — zagrmio je.

— Opišite mesto, mister Šejne!

— Jahao sam na istok — rekao je Šejn pokušavajući da bude ubedljiv. — Posle otprilike sata jahanja našao sam njih dvoje.

— Da li ste videli neke tragove? — graknu Holister.

Šejn odmahnu glavom.

— Čudim se da sam vas našao ovde u kancelariji, šerife! — grmeo je Holister. — Neki kurvin sin je ubio moga sina i nestao bez traga, a vi umesto da pođete u potragu za njim sedite mirno ovde kao da se ništa nije dogodilo! A uz to, imate čoveka koji bi vas odveo na mesto gde se to dogodilo.

— Vas sam čekao, mister Holistero — odgovorio je šerif.

— Bio sam siguran da ćete doći i...

— Osedlajte vaše konje i napred! — zagrmio je Holister. Pokazao je rukom i prema Šejnu.

Šejnu se to nije dopalo. Šta da radi?

— Ja najpre moram da spremim konja — rekao je on.

— Jedan od mojih momaka daće vam svoga konja, a on će ostati ovde! — rešao je Holister. Izašao je brzo iz kancelarije.

Šerif je uzeo pušku. Sedlao je svog konja.

— Dođi, Šejne! — pozvao je on visokog čoveka.

— Da li da im pokažem mesto ili ne, šerife? — upitao je Šejn tiho.

— Ne! — odgovori šerif. — Sigurno ne! Jer, ako kažeš, neće proći nijedan sat a mi ćemo jahati prema Pikako Mauntinu i Holisterovi ljudi će srazniti sa zemljom prvo indijansko selo na koje naiđu.

Izašli su na ulicu.

Šejn je pogledao u hotel.

Džesika je stajala spred vrata i gledala na drugu stranu. Holidej je već bio u sedlu.

— Šerife! — viknu on i potera svoga konja.

Šerif je uzjahao i grupa jahača je krenula.

Jedan od jahača je prepustio svoga konja Šejnu. Činilo se da nije mnogo tužan što nije krenuo sa ostalima. Pogotovu sada kada je vladala nesrećna vrućina.

Šejn se vinuo u sedlo i krenuo za grupom.

Šerif i Holister su jahali na čelu.

Već iza prvih kuća Holister je mahnulo Šejnu da dođe napred.

Jahači su napravili mesta i Šejn je prošao između njih.

— Vi vodite, Šejne! — uzviknuo je veliki rančer kada je Šejn zaustavio svoga konja između njega i šerifa.

Šerif je za trenutak bacio pogled na Šejna, a zatim je protrljao oči i zagledao se u daljinu ispred njih.

Šejn je sada vodio grupu jahača. Išli su prema istoku, a zatim je skrenuo putem koji vodi prema jugu.

— Da li je to put koji vodi u Fort Grant? — upitao je Holister šerifa.

Šerif je pogledao u Šejna, jer očigledno nije bio siguran da će tačno odgovoriti.

— Imao sam neke stare prijatelje u San Karlosu — odvrati Šejn, mada je znao da je San Karlos pusto mesto i da tamo više niko ne živi. Ali, kako da to zna neki stranac?

— San Karlos! — reče veliki rančer i pogleda u šerifa. — Pa tamo već dugo nema nikoga, zar ne?

— Mister Holister je u pravu — kazao je šerif. — Pre tri godine iz tog mesta su se iselili i poslednji ljudi.

— Poslednji put sam bio tamo pre pet godina — začudio se Šejn. — Kuda su se svi ti ljudi uputili?

— Ne znam! — odgovori šerif mudro.

— Da li su to bili vaši rođaci? — pitao je Holister.

— Ne! — odgovorio je Šejn. — Pošto sam prolazio ovim putem hteo sam samo da ih vidim i pozdravim. Ovo je put kojim verovatno više nikada neću proći.

Time je razgovoru o tome došao kraj.

Nisu jahali ni čitav sat kada je Holister nestrpljivo mahnulo rukom. Bio je uzrujan i gledao je u Šejna.

— Da li je to daleko odayde? — upitao je.

— Pa, ovde negde treba da bude — odgovorio je Šejn mirno. — Nisam siguran, možda malo dalje.

Holister je opsovao.

Šerifov izraz na licu se nije izmenio.

— Pa dokle? — uzviknu Holister.

Šejn je zauzdao konja. Cela grupa je stala.

— Šta? — upita veliki rančer.

Šerif se osvrtao na sve strane.

— Ne znam — kazao je Šejn. — Čini mi se da jutros nisam bio ovde. Eto!

Holister se uhvatio za sedlo.

— Pogledajte ima li tragova! — riknu on.

Kauboji su se razišli na sve strane.

— Pa zar je to moguće? — frknu Holister. — Ne možete

da pronađete stazu kojom ste pre nekoliko časova prošli? Zbogom! U ovoj oblasti to može da vas košta života.

— Orijentisao sam se samo prema stranama sveta i ništa ništa posebno zapazio — reče Šejn. — Sta bih ovde mogao da primetim? Ništa što bi me podsetilo gde sam našao njih dvoje.

Holister je opsovao. Sunce je peklo. Prošlo je više od jednog sata dok se nije vratio i poslednji čovek koji je tražio otiske kopita Šejnovog konja.

Zatim je Holister huknuo i rekao da je to zaista mogao biti neki drumski razbojnik ili skitnica.

Veliki rančer je podelio ljude u četiri grupe i naredio im da traže stenu. On, šerif i Šejn krenuli su sa grupom koja je posla na sever.

Dan se već bližio kraju.

Ipak, jedan takav čovek kao što je Holister nije se predavao. Nastavio je dalje.

Šejn je opsovao i prokleo samog sebe što je poslušao šerifa u njegovoj kancelariji.

Kada je sunce zašlo Šejn je htio da se vrati u Takson. Jer, tamo ga je čekala Džesika.

Holister nije dozvolio da Šejn ode.

— Ostajete sa nama! — frknu on.

— Mister Holister mene čekaju u Fort Grantu — objašnjavao mu je Šejn.

Holister je odmahnuo rukom.

— Mi ne jašemo kroz ovaj predeo zbog zadovoljstva, Šejne! — reče rančer glasom koji je odavao ljutnju. — Mi tražimo onoga ko je izvršio ubistvo. Molim vas da ostanete sa nama sve dok ne pronađemo tog nitkova koji je ubio mog dečaka.

Šejn je pogledao u šerifa koji je samo slegao ramenima. Lepa Džesika ga je čekala. Zar da propusti tu priliku?

Čim se mrak povuče pred rujnom zorom Holister će nastaviti put. Ipak, oni neće moći da pronađu mesto na kome su nađeni mladi Holister i devojka Indijanka. Nijedna od ovih grupa to ne može otkriti.

Holister je naredio da se zapali velika logorska vatra da bi ostale grupe mogle da nađu mesto gde se nalaze ili pak da možda ugledaju nekog drumskog razbojnika.

Cele noći nije se desilo ništa.

Kada je sunce najavilo dolazak novog dana, nastavili su jahanje.

U podne su prošli baš pored onog mesta gde je Šejn našao tela zaljubljenih. Na svu sreću malo dalje tako da niko nije mogao da otkrije tragove.

Samo je Šejn krišom dao znak šerifu da je to bilo tu.

Šerif je mahnuo glavom. Razumeo je.

Tek idućeg dana Holister je odlučio da prekine traganje za ubicama njegovog sina. Jer, nestalo je hrane za konje, a njegovim ljudima krčalo je u stomaku jer su bili gladni.

Ne može se glavom u zid, pomislio je on i naredio da se vrate u grad.

U grad su se vratili umorni, gladni i iscrpljeni. Holister je bio nemolisordan. Stalno ih je terao da njuškaju na sve strane i to uz nesnosne sunčeve zrake koji su ih grejali kao da su se zaverili protiv njih. Pratili su ih uporno i stalno.

Kauboj koji je Šejnu dao konja stajao je na kraju pločnika i smeškao se. Izgleda da mu nije bilo neprijatno što je Šejnu morao da prepusti svoga konja.

Samo je Holister bio kao stena.

— Šteta — reče on. — Nismo ništa uradili.

Oprostio se od šerifa. Šejna nije ni pogledao.

Velika grupa jahača je krenula.

— Šta će on sada preduzeti? — upita Šejn.

— Neće se smiriti, sigurno! — reče šerif zabrinuto. — Ali, sutra je sahrana njegovog sina.

— Da li je imao samo tog sina? — upitao je Šejn.

— Teško pitanje, Šejne. O njegovom drugom sinu se odavno nije ništa čulo.

Šerif se malo zamislio, a onda nastavio da govori.

— Kada budem oslobođen ove moje dužnosti ili kada budem imao vremena, krenuću za tragovima crvenokožaca. Ne verujem da su to oni učinili. Drago bi mi bilo da i ti budeš tu.

— Verovatno ću se nalaziti na nekom drugom mestu, ali voleo bih da zajedno razrešimo ovaj zamršen slučaj — rekao je on.

— Ne verujem!

— Hvala ti na pomoći! — kazao je šerif i potapšao Šejna po ramenu. — Sve je išlo onako kako smo ti i ja zamislili.

— Holister nije zadovoljan — promrmlja Šejn.

— Tog mladića više niko ne može probuditi, Šejne. To je zaista žalosno. Ovo što smo ti i ja smislili ipak je razumnije nego da su nastala nova krvoprolića.

— Zaista si u pravu, šerife.

Time je Šejn završio razgovor sa šerifom. Dalje više nije imalo šta da se kaže. Odmah je krenuo tamo gde ga čeka nešto što je lepše od ovih junjava. Džesika i njen topli zagrljaj!

Stajala je ispred hotela.

— Najzad! — reče ona veselo. — Ipak si stigao. Stalno mi se u glavi vrzmala misao da te nikada više neću videti. A ti dobro znaš šta bi to za mene značilo.

Šejn se osmehnu.

— Zaželeo sam te se, draga — prošaputao je on. — Nedostajala si mi, lepotice.

Ušli su u zgradu.

Džesika je naredila da se odmah pripremi sve za kupanje.

Ubrzo je sve bilo gotovo i Šejn je uskoro sedeo u toploj vodi.

Uskoro se u sobi za kupanje pojavila Džesika. Zatvorila je vrata za sobom.

Nije mnogo čekala. Zagrlila ga je i poljubila ga. Bila je toliko vatrena da se voda u buretu uzburkala.

Sledećeg jutra, još pre nego što je sunce promolilo svoju žutu glavu iza bregova, bila je sahrana. Ceo grad je bio na nogama, a sa susednih rančeva u okolini Taksona došle su cele porodice da otprate mladog Taksona do večite kuće. Niko nije govorio o mlađoj devojci, kćerki poglavice Apača koja je već bila sahranjena.

Džesika je odfržala svoje obećanje i cele noći nije Šejnu dala da predahne. Tek ujutru su oboje zaspali.

Posle obilnog doručka, Šejn je osedlao svoga konja. Džesika je stajala pored njega. Kao kod njihovog prvog rastanka. Tužna je bila što će taj visoki jahač krenuti negde u daljinu.

— Moram da odem u Fort Grant — objasni joj Šejn kako bi nekako ublažio bol rastanka. — Neće proći ni koja nedelja, a ja ću se vratiti.

Njene lepe oči napunile su se suzama.

— Nemoj mi pričati priče za decu. — reče ona. — Ti si jedan od onih koji dođu i odu. Poznajem dobro tu vrstu ljudi. Na žalost, ti si jedan od onih u čija obećanja ipak verujem. Takvih je jako malo.

Šejn je uhvatio uzde mrkova i poljubio Džesiku.

— Ako možeš da središ sve i ponovo se pojaviš ovde, onda će biti dobro — reče ona i osmehnula se.

— Hvala ti na svemu, Džesika

Izveo je konja iz štale.

Ona je protrčala pored njega i uputila se prema kući.

Kada je projahao ulicom Džesika je stajala ispred ulaznih vrata.

Šejn ju je video i kada je izlazio iz grada. Stajala je još uvek na istom mestu. Podigao je šešir u znak pozdrava.

Šejna je u Fort Grantu čekao posrednik Sedme brigade. Svoj novi nalog nije znao. O čemu li se samo radi? Ti pasji sinovi rade svašta. Ljudi iz Sedme brigade kao da im ne mogu ništa. Ako unište jednu glavu onda poraste sedam novih. Bar tako se Šejnu činilo.

Jahao je prema severoistoku kao i koji dan ranije. U mislima mu je bila Džesika. Njeno divno telo.

Napregao je svu svoju pažnju. Ovde se pojavljuju mnogi Indijanci, a često traže i meksikanske bandoleroze koji prelaze preko granice i krađu.

Sve je to Šejnu bilo poznato. Međutim, te lupeže je primetio tek kada su mu preprečili put i to jako blizu mesta gde je pronašao tela Frenka Holistera i poglavičine kćerke.

Bandolerosi!

On je Šejn odmah pomislio. Jer, hobre ispred njega je očito bio Meksikanac. Nosio je crno karirano odelo i sombrero. Njegovo obrijano lice krasili su brkovi. Od oružja je imao pušku, revolver i mačetu koja je visila o njegovom pojasu. Čizme su bile izglancane. Za jednog bandolerosa bio je suviše lepo obučen i doteran.

Ostali su bili Amerikanci. Jaki ljudi kao i Meksikanac.

Ni oni nisu izgledali tako da bi se moglo reći da su drumski razbojnici.

Okružili su ga s puskama u rukama. Jedan plavi čovek tridesetih godina prisao je Šejnu i naslonio cev puske na njegovu glavu.

Nasmejao se pakosno.

— Ti dolaziš iz Taksona? — upita on.

Šejn je naslonio ruke na rog sedla.

— To nije teško da se pogodi! — odvrati on.

— Baš sada! Danas je u Taksonu jedan veliki pogreb, zar ne?

— Sahranjuju mladog Holistera i crvenu princezu?

— Samo mladog Holistera — odvrati Šejn.

— Da, takvi su oni! — rekao je plavi mladi čovek. Gurnuo je svoj šešir natrag na potiljak i Šejn je primetio neki ožiljak. — Oni ne obraćaju pažnju na crvenokošce. Kao da nisu za njih ni čuli.

Znaš li ti tog starog Holistera?

— Upoznali smo se.

Plavi se osmehnuo.

— Onda si ti sa pošte! — viknu on.

— Ne! — odgovori Šejn. — Nisam!

Najradije bi tu bandu poslao u pakao. Ipak, trgao se i samog sebe opomenuo da bude oprezan. Ovde, izgleda, nema šale.

— Ipak, ti si poštar! — reče nitkov. Zavukao je ruku u džep. — Naš poštar, razumeš li?

Šejn je osmehnuo kiselo.

Nitkov je levom rukom izvadio iz džepa koverat.

— Ovo ćeš odneti starom! — kazao je on.

— Zar je to potrebno tako hitno? — upita Šejn. — Ti to moraš uraditi!

— A ako ja na prvoj krivini skrenem?

— Nemaš drugog izbora. I ti i tvoj konj krenuli bi zajedno na daleki put bez povratka. Sjaši i dođi ovamo kod mene. Uzmi u ruke ovaj koverat.

Šejn je uzeo pismo. I, to ne zato što se uplašio već ga je ta stvar zainteresovala.

— Sada stavi pismo u džep i put pod noge! — rekao je plavi čovek. — Uzećemo ti konja i odvešćemo ga na pojilo. Uveče ćemo biti na ovom istom mestu. Čekamo te! Ali, vrati se sam, razumeš? Inače biće...

Šejnu nije preostalo ništa drugo nego da presavije papir i da ga stavi u džep.

— Znači, peške? — upita on.

— Da si doveo neku ženu onda bi mi razmislili. Ovako, kao što si ti rekao. Moraćeš da upotrebiš svoje noge!

Šejn je protrljao čelo rukom.

Znači, još jednom kroz tu zaparu do Taksona!

Ti kućkini sinovi su ubili mladog Holistera i Indijanku da bi ucenili Holistera. A on je bio taj koji će preneti pismo u kome se nalazi ucena.

Hteo je makar svoju torbu sa sedla da uzme. Ali, kada je pružio ruku da je skine nitkov ga je uhvatio za ruku.

— Ostavi to! Predaj pismo starom Holisteru i vrati se. Onda ćemo ti vratiti tvog konja zajedno sa svim stvarima. Ako ti nije teško da primiš, za svoju uslugu dobićeš bocu brendija.

Šejnu nije preostalo ništa drugo nego da krene na put! Počeo je od početka, red je da stigne i do kraja. Zato je bez mnogo oklevanja krenuo.

Sunce je nemilosrdno peklo. Tek kada se pred njim ukazao Takson, Šejn je izvadio maramicu iz džepa i obrisao čelo.

Otvorio je koverat koji se nalazio u njegovom džepu.

Na belom papiru bilo je jasno ispisano:

„MISTER HOLISTERE, PLATITE NAM 50.000 DOLARA ILI ĆE I DALJE ČLANOVI VASE PORODICE NASTAVITI DA SE SELE NA ONAJ SVET. SLEDEĆIH DANA DOBIĆETE UPUTSTVO KADA I GDE ĆETE OSTAVITI NO-VAC.”

Potpisa nije bilo.

Šejn je zgužvao koverat i bacio ga. Povetarac ga je odmah odneo negde u daljinu. Pismo je stavio u džep.

Oznojan i umoran koračao je on prema Taksonu. Niko ga nije primetio.

Na ovoj vrućini grad je delovao pusto i prazno. Međutim, to nije bilo samo zbog vrućine.

Sva sreća da se šerif nalazio u svojoj kancelariji.

Otvorio je zbunjeno usta kada je ugledao Šejna.

— Otkud ti sada ponovo ovde? — upita.

Šejn mu je stavio pismo ispred nosa i požurio da se napije vode. Grlo mu je bilo suvo kao barut.

Šerif je zagledao pismo.

— Stari Holister je pozvao ljude da dođu na njegov ranč. I Džesika je otišla.

Šejn je još uvek pio vode. A zatim je prišao pisaćem stolu.

— Gde si našao ovo pismo? — upita šerif namrgodivši se.

— Ne misliš valjda da sam ga ja napisao?

— Ne pričaj gluposti!

Šejn mahnu rukom.

— Ti nitkovi su se odjednom stvorili ispred mene kao da su iz zemlje iznikli — objasnio je on. — I to nedaleko od onog mesta koje sam ja tebi pokazao. Pismo bi trebalo da odnesem Holisteru. Kao залог uzeli su mi konja. Bilo ih je šest. Jedan Meksikanac, jedan plavi čovek sa ožiljkom na čelu i...

Šejn je opisao i ostale ljude koje je video. Dobro ih je upamtio.

— Znači nije bilo crvenokožaca?

Šejn odmahnu glavom.

— Da li si video njihove konje?

— Nisam.

— Znači, tu se radi o nekoj učenjivačkoj bandi — rekao je šerif.

— Poznaješ li te nitkove? — upita Šejn.

— Taj sa ožiljkom može biti samo Buba Vili.

— Odakle mu takvo ime?

— Kažu da je u jednoj opkladi morao da pojede jednu veliku bubu u tortilji.

— A Meksikanac?

— To je Sapo Kornjača.

Šejn se uhvatio za grlo.

— Poštedi me daljih pojedinosti, šerife.

Šerif se smejao.

— Ne uzrujavaj se, Šejna. To ime je dobio ne zato što jede kornjače već zato što na konju jaše kao da je kornjača. Sa savijenim nogama.

— Tako znači! — rekao je Šejn i odahnuo.

— Taj stari džak ne može biti niko drugi nego samo Železnica Džo. Vozovi su bili njegova specijalnost. Ali, to je bilo u davna vremena.

— Pa to su izgleda šarene ptice!

— Pohvataćemo ih, Šejne.

— Kako? Ja moram sam da se vratim.

Šerif odmahnu rukom.

— Ne znaš ti koliko dugo ja čekam te pasje sinove. Ima tu jako mnogo neresenih stvari koje ih terete. Pogotovu Bubu Vilija.

— Zar nećeš odneti pismo Holisteru da znaš o čemu se radi?

Šerif je zavio hartiju i gurnuo je u jednu fioku.

— Ima za to vremena — odmahnu on rukom. — Ako mu danas pokažemo pismo, biće mrtvih. Ne! Ja želim da dođu ljudi od zakona. Ti zločinci moraju visiti na vešalima, Šejne!

Šejn je slegao ramenima. Bilo mu je jasno da je šerif dobro poznavao te nitkove. Šejn nije i zato je poslušao šerifa.

— Vraćaj se natrag! — rekao je šerif. — Revolver su ti ostavili. Imaš li dovoljno municije?

— Imam. Ali sam mislio da me odneseš na konju bar jedan deo puta.

— Zaboga, Šejne. Taj rizik bi bio jako veliki. Siguran sam da su te pratili i da jedan čovek čeka tamo negde ispred grada. Samo ti kreni, a za mene ne brini. Ja ću se naći u pravom trenutku na mestu događaja. Tu grupu ću srediti. Ovog puta mi neće umaći!

Šejn se zamislio.

— Ali, kod njih je moj konj, šerife!

— Misliću i na to.

— Onda mi ne ostaje ništa drugo nego put pod noge — reče Šejn i uputi se vratima.

Šerif se nasmejao.

— I ja isto mislim — promrmlja on.

Šejn je izašao iz kancelarije i uputio se nazad. Težak put, ali drugog izlaza nema!

Noge su ga bolele od pešačenja. Zašto se upustio u ovu avanturu kada ga je u Fort Grantu čekao čovek Sedme brigade da mu prenese ono što je dobio kao zadatak? Sigurno je taj već odmaglio. Možda će u Vašingtonu zbog toga da mu očistaju dobru lekciju. Njemu, Šejnu, zato što je zakasnio!

Međutim, to je sitnica. Šejn je mogao da se kreće i ostane onoliko koliko je potrebno da stvar izvede na čistinu.

Kriva je Džesika koja ga je toliko zanela da je ostao pored nje dve nedelje. Onda ovaj tragičan događaj sa rančevim sinom. Zamerke neće biti, jer je Šejn bio čovek od reči koji se uvek borio za pravdu.

Šejna je brinulo samo to kako će izaći na kraj sa tim banditima. Jer on je sam nedavno izgubio 800 dolara na kocki. Novca više nema! Dobro je to što je isplatio hotelske račune. Oni tamo u Vašingtonu će mu sve to priznati.

Uostalom, morao je da živi i da uz to ne izgleda kao neko siročić, već da troši novac onako kako on oceni da treba. Tako opasan posao, kada čoveku visi mač nad glavom, mora biti plaćen. Eto, on je platio izvesnu sumu za sahranu Holisterovog sina. Nadao se da ti ucenjivači nisu pretresli njegovu torbu i uzeli mu dolare koji su se tamo nalazili.

Tužno, tužno.

Umoran i rastrzan raznim mislima koračao je Šejn. Da li je moguće da su se u njegovu glavu uvukle tako tmurne misli?

Zastao je. Pomislio je na Džesiku. Njegovi koraci postali su duži i vratilo mu se raspoloženje. Kako je sve to bilo lepo! Devojka je kao san, pomisli on. Lepa žena je još lepša kad voli!

Zadubljen u misli, Šejn je ipak bio oprezan.

Primetio je jahača na severu koji se nalazio na jednoj uzvišici i gledao u njega.

Šejnu se učinilo da to mora biti onaj matori jarac.

Kako beše? Šerif ga je nazvao Železnica Džo! Da, to mora biti samo on i niko drugi.

Šejn mu je mahnuo rukom da siđe dole i da ga stavi u sedlo pored sebe jer je jako umoran.

Stari čovek se sažalio.

Poterao je konja i ubrzo se našao ispred Šejna koji se bio naslonio na jednu stenu umoran i iscrpljen.

— Ali, ti nisi bio na

— Ali, ti nisi bio na Holisterovom — ranču, zar ne? — upita Džo.

Šejn je prišao bliže.

— To nije bilo potrebno — objasni on. — Holister se nalazio u gradu.

— A šta je rekao? — upita Džo.

— Dao sam mu pismo i odmah se izgubio sa tog mesta da ne bi na meni ispoljio svoj bes. Odgovor nisam čekao. Hajde, uzjahaću iza tebe. Već su mi noge natekle toliko da ne mogu da hodam.

Bez reči Železnica Džo je izvadio nogu iz desne uzengije i pružio ruku Šejnu.

Šejn je prihvatio ruku, ali se nije vinuo na konja nego je izbacio starog čovoka iz sedla. Tu je Šejn napravio grešku. Taj stari čovek bio je iskusan, lukavi lisac koji je znao da obori u pesak mnogo mlade i jače od sebe.

Stari je bio levak i kada su se našli na zemlji on je već držao revolver u svojoj levoj ruci i stajao iznad Šejna.

Šejn je ostao nepokretan.

Stari čovek se mrštio.

— Hteo si da me prevariš i opljačkaš me! — rekao je on. — Sigurno ti je to palo na pamet?

— Ne da opijačkam — branio se Šejn. — Hteo sam da uzjašem iza tebe. To sam ti već rekao.

Železnica Džo je ustao. Pri tom je izvukao Šejnu revolver iz futrole.

— Ako ovo pokušaš još jednom, mladiću, tvoje kosti ostaće ovde zauvek! — reče on pretećim glasom. A onda je uzjahao svoga konja. Šejnov revolver nalazio se za njegovim pojasom. Svoj revolver je držao u ruci. Zatim je povukao uzde u nameri da potera konja. — Vidi kako ćeš dalje, hombre.

Šejn je ostao nepokretan.

Neki unutrašnji glas mu je govorio da se nešto ipak može učiniti. On je munjevito skočio na jahača uzeo mu uzde iz ruku i naglo ih povukao. Konj se propeo i pao. Stari čovek se otkotrljao ustranu. Pre nego što je mogao da shvati šta se dogodilo Šejnove ruke su ga već stegle za grlo.

Stari čovek je zaboravio revolver i pokušao je da se oslobodi Šejnovih ruku.

Konj je protresao glavu, ispružio prednje noge i uspravio se. Pri tom je gurnuo ustranu dva čovoka koji su se borili.

Železnica Džo je osetio da je Šejn mnogo jači i spustio je ruku da dohvati revolver.

Međutim, bilo je već kasno. Šejnova pesnica ga je pogodila posred čela i on se onesvestio.

Šejn je ustao.

Konj je još uvek bio uznemiren. Šejn je rekao nekoliko reči i potapšao ga rukom po vratu. Zatim je skinuo pesak sa pantalona i jaketa, stavio šešir na glavu i uzeo svoj revolver. „Kolt” starog čovoka bacio je u žbunje.

Skinuo je laso sa mrkova i vezao Železnica Džoa kao neki paket, a potom ga odneo u žbunje u hladovinu. Tako je jedan čovek iz bande ubica s kojom je šerif hteo da se obračuna bio odstranjen.

Šejn se osvrnuo unakolo. Nije nigde bilo nikoga.

Zadovoljan, nastavio je put na konju starog čovoka.

Jahao je lagano kako ne bi stigao na zakazano mesto ranije nego što je dogovoreno.

Negde oko pola milje od tog mesta on je zaustavio ko-

nja i vezao ga za jednu jaku granu u žbunju i nastavio put nešice.

Nitkovi su ga već bili primetili i izašli iz hladovine na suncu.

Sejn je išao napred teškim koracima. Skinuo je šešir i obrisao rukom čelo.

Iscirio se kada je prametio da Buba Vili zaista drži bocu viskija. Odmah je bacio Šejnu u naručje.

— Evo, amigo — reče on. — Samo sačekaj da zađe sunce i posle toga probaj tu vatrnu vodicu, inače će ti udariti u glavu tako da nećeš znati gde se nalaziš.

— Hvala! — rekao je Šejn. On je već bio uhvatio bocu rukama i gledao etiketu. Bila je to najbolja vrsta viskija. On još jednom mahnu glavom i osmehnu se.

— Kako je bilo? — upita Buba Vili. — Šta je rekao Holister?

Šejn mu je odgovorio kao i prethodno Železnica Džo.

— Dao sam mu pismo i odmah uhvatio put pod noge. Bojao sam se da ne iskali svoj bes na meni.

— Vešt si i dobro si uradio! — kazao je Buba Vili zadovoljno. — Frenki, dovedi mu njegovog konja.

Stajali su svi ispred Šejna. Najmlađi od njih se okrenuo na drugu stranu i nestao u žbunju.

— Sve će biti tu — isceri se Meksikanac. — Neće nedostajati nijedno dugme.

Znači, oni su pregledali njegove stvari!

Mladić se vratio sa konjem. Šejn se osvrnuo na sve strane.

Tog trenutka pojavio se šerif baš iz onog žbunja odakle se vratio Frenki. Nosio je u rukama pušku spremnu da svakog trenutka iz nje polete smrtonosni hici.

Šejn je isпустio bocu. U njegovoj ruci munjevito se stvorio revolver.

— Ne mrdaj! — riknu šerif.

Time su oni iznenadili lupeže koji su ljutito kolutali očima.

— Jedan pogrešan pokret i pucaću! — reče Šejn i pride Meksikancu da ga odvoji ustranu i da ga razoruža.

Ipak, trojica bandita se mašiše revolvera.

Šejn je i očekivao da će se to tako dogoditi, a i šerif je bio istog mišljenja.

Banditi su imali mnogo toga na svojim leđima. Oni su napdali kočije, pljačkali banke, napadali žene i silovali ih, krali stoku i pljačkali udaljene rančeve. A pri tom su ubijali i ljude. Onda nije ni čudo što je šerif sumnjao u njih da su baš oni učinili to grozno ubistvo da bi ucenjivali Holistera.

Svako od tih prestupnika je znao da je zreo za vešala. Već odavno. Zato se moralo računati s tim da će oni kada budu priterani u tesnac pokušati da se bore kao lavovi za svoju slobodu i za svoj život. Grubijani ovakve vrste više vole da poginu u borbi nego da završe na vešalima.

Šejn je to više puta doživeo, a i za šerifa to nije bilo ništa novo.

Kriknuli su divlje i bacili se ustranu da bi umakli prvim kuršumima. Jer, posle toga su oni na potezu.

Šerif i Šejn su pucali odmah. Prasak njihovog oružja mešao se sa divljim kricima bandita.

— Krokere! — viknu šerif. — Predajte se!

Šejn je pogodio Meksikanca dok se bacao ustranu. Sapo Kornjača je video da ne može biti tako brz na oružju kao Šejn i uložio je svu svoju snagu u jedan dugačak skok da bi izbegao kuglu.

Međutim, to je bilo uzaludno. Metak ga je pogodio i on je već bio mrtav čovek i pre nego što je pao u pesak. Njegov crni sombrero otkotrljao se niz stranu uzvišenja.

Šejn nije imao vremena da posmatra šesir.

Šerif je upucao tećeg čoveka.

Buba Vili je ležao na leđima. Njegov revolver je bio uperen u Šejna. Ipak, nije uspeo da ispali hitac. Šejn i šerif su ga pogodili istovremeno.

Odjek pucnjave se čuo čak i kad su oružja ućutala.

Šejn i šerif se uspraviše. Izašli su iz svojih zaklona. Prišli su banditima oprezno.

Šerif je opsovao. Hteo je da vidi te lupeže kakovise na užetu.

— Znaš li ko je ovo? — upita on i pokaza prstom na jednog čoveka. — To je Kroker! Džon Kroker iz Taksona. Mora da si ga ipak poznavao.

Šejn je zagledao blede lice. Odmahnuo je glavom. Tog čoveka nije nikada video.

Prišli su i ostaloj dvojici nepomičnih ljudi. Tu nije bilo nikakve sumnje. Svi su bili mrtvi.

— Rekao si da ih ima šest, Šejne, zar ne? — upita šerif. Pogledao je na sve strane. — Ovde su petorica. Sada već vidim ko nedostaje. Ta stara lopuža Železnica Džo, nema ga.

Šejn protrlja rukom čelo.

— Čekao me blizu Taksona i ja sam od njega iznajmio konja. Samo, ne brini ja sam ga jako dobro upakovao i on neće moći ništa da uradi.

— Dođi ovamo! — reče šerif. Pošao je prema žbunju. Kada su prolazili pored Krokera on se namrštio. — Ovo kopile sam video još juče u Taksonu. Siguran sam u to.

U žbunju se nalazio Šejnov mrkov. Iza njega je ležao u pesku onesvešćeni Frenki. Šerif ga je udario puškom po glavi.

— Znaš li ko je ovaj? — upita on osvrnuvši se da proveri da li Šejn ide za njim.

— Zovu ga Frenki, bar tako sam ja razumeo dok su razgovarali između sebe i kad sam čuo jasho njegovo ime kada su mu naredili da dovede mog mrkova.

— Da! — odgovori šerif. — Odnećemo ih sve u grad. Ti se sažno postaraj o tome da ovaj mladić ne pobegne.

Šerif se probijao kroz šiprag. Šejn je izveo svoga mrkova na čistinu. Zatim je doveo mladića. Uhvatio ga je za kragu i vukao ga za sobom.

Mladić je bio bleđ. Izgledao je naivno. Kao da ne ume

ni najmanji vir da zamuti. Ipak, on je jahao sa tom bandom ubica.

Šerif je prošao kroz jedan prosek u šipragu i doterao i konje bandita. Stavio je Frenkiju lisice na ruke. Zatim su on i Šejn stavili mrtva tela bandita na konje i vezali ih. Konje su vezali jednog za drugog. Prišli su mladiću koji je otvorio oči.

Šerif i Šejn su stali ispred njega. Bilo je potrebno dosta vremena dok se osvestio i shvatio šta se dogodilo.

— Pa, momče! — reče šerif. — Uхватili smo te. Sad ćeš posetiti na užetu, mladiću moj! Sve dotle dok se ne preseliš na onaj svet.

Frenki je uplašeno gledao čas u jednog čas u drugog. A zatim se njegov pogled zaustavio na konjima sa mrtvim telima. Tek onda ga je uhvatio strah.

— Ne! — kriknuo je on. Skočio je na noge i pokušao da beži. — Ne! Ne!

Šerif se brzo stvorio pored njega i uhvatio ga za kraganu.

— Zar nisi vikao „ne“ ti kučkin sine! — frknu on. — Oni onamo su mrtvi. A ti i Železnica Džo ćete posetiti na užetu.

— Ne! — kriknu mladić ponovo. — Mi nismo to uradili. Ja sam video mrtvog Holistera i Indijanku tek kada su doneseni u grad. Buba Vili je došao na ideju da napišemo to pismo. Ja s tim nemam nikakve veze. Stvarno nemam.

— Govori dalje! — grmeo je šerif i vodio ga prema konju. — Tako mlad, a već izgubljen. Bolje je da priznaš inače ćeš biti prinuđen da ti razbijem tu tvoju poganu, lažljivu njušku!

Šerif ga je okrenuo i pokazao prstom prema Krokeru koji je ležao popreko preko sedla konja.

— Pitaj njega! — promrmlja šerif.

Mladić se zagrcnuo.

— Možeš pitati Buba Vilija, a tu je i Sapo! — režao je šerif. — Ako oni ne budu odgovorili, onda ćeš ti propevati. Čuješ li?

Gurnuo je mladića prema konju.

— Uzjaši! — naredi on.

Mladić se naslonio na leđa konja i pogledao sa strahom u oči šerifa.

— To nismo mi uradili, šerife! — ciknu on kreštavim glasom. — Mi smo samo hteli da iskoristimo priliku da iz toga izvučemo novac.

— Čuće se sve! — ciknu šerif ljutito. Prišao je Frenkiju.

Mladić je uzjahao.

— Nemoj se usuditi da uhvatiš maglu! — opomenuo ga je šerif. — Ne veruj da ćeš na taj način umaći vešalima, kao ovi ovde. Neću te ubiti. Dovešću te polumrtvog do dželata.

Besno je krenuo prema svom konju i pogledao u Šejna.

— Da li si ti čuo tu priču? — upitao je on. — Taj kučkin sin pokušava da spasi svoju glavu!

— Slepi putnik! — odgovori Šejn kratko. On je već razmislio o svemu. Možda taj mladić priča mnoge laži ne samo

šerifu, nego će te iste laži ponoviti i pred sudijom. Ali, šta onda ako on zaista govori istinu?

— Slepí putnik! — ponovi šerif.

Šejn je slegao ramenima.

— Tu se nikada ne zna — promrmlja on. — Neko ulovi divljač, a hijene odmah posle toga pokušavaju da otkinu ponešto i za sebe.

— Ne misliš stvarno ozbiljno da ovi ovde...

Prestao je da govori. Bio je zbunjen i s nevericom gledao u Šejna. Zar je moguće da je Šejn tako nešto rekao?

— To ne bih mogao da tvrdim — kazao je Šejn. — Mislim da stvar treba isterati na čistinu. Ako taj stari čovek kaže isto kao i ovaj mladić onda će biti jako teško da se dokaže istina. Razmišljam, možda ti lupeži nisu ubili mladića i devojkú nego su samo pokušali da tu priliku iskoriste tako bi se učenom domogli velike sume novca. Čak mislim da je priča ovog mladića mnogo bliža istini. Sa onim okorelim lupežima smo se obračunali i oni su zaista zaslužili da nestanu sa ovog sveta. Međutim, čini mi se da je dalek put do otkrivanja istine ko je upucaó mladića i mladu Indijanku.

Šerif se počeošao po čelu.

— Ako ti tako misliš, Šejne, onda ja stvarno nestrpljivo čekam da čujem šta će reći stara lopuža Železnica Džo! — rekao je šerif. Vinuo se u sedlo.

Poterali su konje.

Šerif je vodio tri konja sa mrtvim banditima, a Šejn je pazio na Frenkija.

I Šejn je nestrpljivo čekao šta će stari sada kazati, ali je sve više verovao u ono što je mladić rekao.

Šerif je bio lukav kao i ranije.

Šejna je jako interesovalo šta će se dogoditi.

Međutim, njega su čekali u Fort Grantu. Možda će proći ovde na povratku iz Fort Granta kada tamo bude izvršio zadatak koji mu je predstojao! Najviše je želeo da ovde još jednom prođe zbog Džesike. Nadao se da će dotle šerif otkriti ubice mladića i Indijanke. One prave lupeže koji su mogli biti tako surovi.

Ali, bilo je sigurno važno i to šta će reći Železnica Džo. Taj stari lupež sigurno neće lagati.

Isto tako je mislio i šerif. Gledao je u daljinu i razmišljao o celom slučaju.

Mada je imalo mnogo toga da se kaže, šerif i Šejn su ćutali.

V

Šejn je sjahao, ali je ostao da stoji pored svoga mrkova dok je šerif sa puškom u ruci prilazio toj staroj lopuži Železnica Džou.

Stari čovek se nasmejavao kada je ugledao šerifa.

— Gle, pa to je šerif Taksona! — uzviknuo je on.

Šerif je bio ozbiljan.

— Da, to sam ja! — odvratio on. — Ali, ja nisam sam.

— Neka, da čujem!

— Nećeš ga ni čuti ni videti, Džo! — objasni mu šerif.

— To je dželat koji će te poslati na onaj svet.

Prišao je žbunju i odvezao laso kojim e bio sputan stari lupež.

Sada se šerif iscerio.

— Mi nismo ubili mladog Holistera i Indijanku! — rekao je stari čovek. — Tim pismom smo hteli da dobijemo novac s kojim bismo krenuli drugim kolima.

— I ja to sve treba da ti verujem? — upita šerif.

— To je istina!

Šerif se smejao.

— To ste loše izmislili, Džo! — promrmlja on. — Da li si bio prisutan kada su mladi ubijeni? Evo tvoga konja na kome si jahao i koga ćeš dalje jahati.

— Nije tačno, šerife. To nije moj konj.

— Nećeš mi umaći, stari! — uzviknu šerif i stavi mu lisice na ruke. Savtio je laso. — Zaboravio si pismo. Evo ga kod mene u džepu. Hajde ustaj! Sudija te čeka da čuje tvoju priču.

Stari čovek se prevrnuo i zatim polako ustao.

— To pismo je pisao Vili i ja...

— Nema to nikakve veze s tvojom krivicom i to ti neće mnogo pomoći! — frknuo je šerif.

Nakašljao se, a zatim nastavio da govori.

— Ti izgleda nisi ni pročitao pismo. Vili sigurno nije napisao: Ubili smo mladića i devojkicu i mi ćemo i dalje ubijati članove vaše porodice. Tu stoji samo: Pisati će i ostali iz vaše porodice doživeti isdbtu sudbinu.. Biće ubijeni. Ke će az žbunja. P atom mr n pomgog i da se popne u sedlo. kreni, stari! Samo praznim rečima nećemo ništa postići!

On je uhvatio Železnica Džoa i pomogao mu da se izvuče iz žbunja. Zati minu je pomogao i da se popne u sedlo.

Frenki kao da je odahnuo. Osmehnulo se. Obradovao se što nije više sam.

Železnica Džo nije rekao ništa. To što je ugledao svoja tri mrtva drugara pogodilo ga je kao udarac maljem po glavi.

Šejn nije ni pitao šta je stari ispričao. Namrgodeno lice šerifa mu je reklo sve.

— Šta ćemo sada? — upita Šejn kada je šerif uzjahao konja.

— Neću tako lako prodati njihovu kožu! — zagrne šerif. — Ti nitkovi mora da su ljudi kada su pristali da krenu sa nama!

Oni su okrenuli konje za banditima prema putu.

Stigli su u Takson. Prolaznici su zastali, ljudi su izlazili iz kuća ili su svirali kroz prozore. Svima je odmah palo na pamet da su to banditi koji su ubili Holisterovog sina i crvenu devojkicu čija su tela donesena pre koji dan u grad.

— Ubice! — vikali su ljudi. — Obesite ih odmah!

Radoznali ljudi su krenuli za neobičnom grupom. Preteći uzvici su se sve više čuli i bilo ih je sve više i više. Odjednom su poletele i kamenice.

Međutim, već je tu bila šerifova zgrada i Šejn i šerif su pomogli banditima da sjašu i uveli ih u kancelariju.

Serif je zaključao bandite u ćelije i izašao na ulicu.

— Obesiti! — vikala je gomila. — Obesiti!

— Smirite se ljudi i razidite se kućama! — viknu šerif ljutito. — Svi! Ispraznite ulicu!

Neko je već bio obavestio grobara i on je već bio stigao sa svojim kolicima i mazgama.

Ljudi su se smirili dok kolica nisu otišla. A zatim su počeli ponovo da viču da se mladić i stari čovek obese i to odmah.

Serif je odveo konje iza zgrade. Šejn mu je pomogao.

Kada su se vratili u kancelariju ljudi su još uvek stajali na ulici u gomili.

— Zar ne misliš da ih najumiš? — upita Šejn. — Hajde kreni, ja ću ti pomoći!

— To su sve sami galamdžije — odvrati šerif. — Tu je još nešto drugo. Uskoro će se sigurno pojaviti Holister!

Šejn je udahnuo vazduh i prišao prozoru.

Džesika je stajala ispred svog hotela. Da li je moguće da mu je ta žena bujnih oblina dala snagu da istraje u ovom surovom okršaju?

— Ti se bojiš Holistera, zar ne? — upita Šejn.

Serif se počeo sa glavom.

— Ako on bude mišljenja da su to ubice njegovog sina onda će zahtevati da njih dvojica odmah budu obešeni.

— Nemoj mu pokazivati to učenjivačko pismo, šerife. Mi smo slučajno naišli na ove nitkove tražeći ubice.

Serif se smeja.

— Ti stvarno ne poznaješ Holistera, Šejne! Hoćeš li da mi učiniš jednu uslugu?

— Kako da ne! — odvrati Šejn. — Najpre ću odvesti moga konja, a zatim ću se vratiti.

Šejn je odvezao konja i vinuo se u sedlo. Džesike više nije bilo ispred hotela.

— Idite kući, ljudi! — viknu on. — Ovde više neće biti šta da se vidi. Uostalom, ovi banditi nemaju nikakve veze sa ubistvom Frenka Holistera i mlade Indijanke.

Neki su pritrdili i postavljali mu razna pitanja.

— Tako je kako sam rekao — objasni im Šejn. — Mi smo naišli na bandu i šerif je iskoristio priliku da ih sredi pošto su to bile učenjene glave.

Šejn je proveo svoga mrkova kroz kapiju. Kada je stigao u štalu Džesika je već bila stigla.

Ostavio je konja i okrenuo se prema njoj. Bez ijedne reči bacila mu se u naručje. Ona je bila jedino živo stvorenje u Taksonu koje ga ništa nije pitalo. Poljubila ga je i naslonila svoje tople grudi na njega.

— Opet si tu, Šejne! — rekla je ona vatreno. — Ja jednostavno nisam verovala da je to moguće.

I on sam nije verovao.

Ljubili su se dugo. Stiskali jedno drugo i uzbuđili se tako jako da je moralo doći do onoga što iza toga dolazi.

Džesika je drhtala celim telom kada su Šejnove ruke dodirnule njenu kožu.

Povukla ga je prema sanduku za hranu. Podigla je suknju i pred Šejnom se ukazala njena mekana, nežna koža kao somot.

Želja je bila prevelika i bilo im je svejedno što su se nalazili u štali.

Prepustili su se zadovoljstvima ponovnog susreta.

Kasnije, Džesika je gledala s osmehom u Šejna.

— Uzeo bih istu sobu, madam — reče on smešeći se. Privukao ju je sebi i poljubio je.

— Žao mi je — reče ona ozbiljnim glasom. — Sve sobe su zauzete. A, ako ćete biti dobri... u mom krevetu ima mesta.

— A šta to znači, dobar, madam?

Isprсила je svoje grudi i osmehnula se zaljubljeno.

— Da radite ono što ja očekujem od vas!

Smejali su se oboje. Ipak, Šein se odvojio od nje.

— Šerif me čeka — rekao je on.

Namrštila se.

— Ah, ti nestaško jedan! — frknula je ona. — Zar ćete ti i on ponovo jahati sa Holisterom i vratiti se posle nekoliko dana natrag? A šta je sa mnom? Gde sam ja u tvom životu?

Šejn se osmehnuo.

— Ovog puta neće biti jahanja — objasnio joj je on nežno. — Sve će se brzo završiti. Molim te da se ne pojavljuješ napolju, jer će svakom biti jasno šta se ovde dogodilo.

Poljubila ga je još jednom i zatim požurila da ode.

Šejn ju je ispratio pogledom a zatim prišao svom mrkovu i dao mu hranu.

Sa „parkericom” u ruci uputio se on u šerifovu zgradu.

Ljudi su se već bili razišli. Međutim, na pločnicima ih je bilo dosta koji su očigledno čekali da se pojavi Holister.

Šejn je ušao u kancelariju. Šerif je baš tog trenutka izlazio iz ćelija zatvora.

— Preslišao sam te nitkove — objasnio on. — Holister će hteti da ih vidi i razgovara s njima i ja to ne mogu da mu zabranim. Ja sam ovde našao poternice za onima koji su upucani: Buba Vili, Sapo i Železnica Džo. To ću odmah tutnuti pod nos Holisteru. Ja mislim da ću ga time odvratiti od toga da jadikuje i da cvili.

— A onda?

Šerif je slegao ramenima.

— Onda ću odjahati do Indijanca, što je trebalo da učinim još i ranije. Jer, njih još nismo čuli.

— Pametno, šerife! Hoćeš li krenuti rano ujutro?

— Ne! Čim Holister ode ja ću krenuti na put.

— Krenuću odmah u Pikakos.

— Veruješ li da će Apači da ti predaju ubice?

— Pa, bar ću ih opomenuti da ubuduće ne budu tako surovi i da izbegavaju takve napade. I to ne samo zbog zakona nego i zbog Holistera. Ovog puta ću možda imati sre-

će da stvar zataškam. Ali, ako se desi nešto slično i Holister otkrije tragove onda će doći do rata.

— A ako Apači to ne žele? — upita Šejn.

— Ja tu neću moći ništa da učinim — rekao je šerif. — Ali, bar će mi savest biti čista. Pogotovu prema crvenokošcima. Ako do toga dođe, onda će ih Holister spraviti sa zemljom natopljenom krvlju. Ja poznajem poglavicu. Nije nemoguće da su neki divlji psi to uradili bez njegove dozvole.

— Je li devojka bila njegova kći? Ili pak postoje i druge poglavice? — zanimalo je Šejna.

— U nekim slučajevima postoji mogućnost da je to ubistvo i odobreno. Crvenokošci, a naročito Apači, u takvim slučajevima su gori nego beli ljudi. Može biti da je poglavica uhvatio tog mladića i osudio ga na smrt. A, možda i nije tako!

VI

Holister i sada nije dozvolio da ga dugo čekaju. Isto tako je došao u grad sa mnogim jahačima.

Ovog puta šerif nije ustao.

Šejn je držao pušku u ruci i naslonio se, kao slučajno, na zid pored vrata koja su vodila u zatvor.

Konjanici su stali ispred šerifove zgrade.

Nekoliko trenutaka kasnije poletela su vrata čak do zida.

Holister je ušao unutra energičnim koracima. Iza njega su se pojavila četiri čoveka koji su bili naoružani puškama. Oni su ostali jedan pored drugog ispred ulaznih vrata.

— Šerife, vi ste uhvatili ubice mog sina! — riknu Holister ljutito. Naslonio se obema rukama na pisaoći sto i gledao u šerifa. — Zašto ti lupeži već ne vise na užetu?

— Žao mi je, mister Holistere. To nisu ubice vašeg sina — odgovorio je šerif mirno. Pokazao mu je učenjivačko pismo. — Prilikom traženja ubice ili ubica naleteli smo Šejn i ja na pušćane cevi ozloglašene bande koja je pravila čuda, po ovom kraju. Ja sam morao da preduzmem mere u ime zakona. O preostaloj dvojici obavestio sam sudiju u skladu sa poternicama koje su protiv njih raspisane. Vrlo je verovatno da ću ja te ptičice morati da odvedem u Feniks i da ih predam vlastima u tom gradu.

Holister ga je zbunjeno gledao. Uzeo mu je pismo iz ruke i pročitao ga.

— A, otkad to Kroker jaše sa njima? — upita on posle izvesnog vremena.

— Ser, i ja sam to hteo da ga pitam, jer sam isto tako bio zapanjen kao i vi. Na žalost, to nije bilo moguće, jer je došlo do obračuna u kome su banditi izvukli deblji kraj.

Holisterov bes kao da se stišao. On je stajao opuštenih ramena pored stola.

— Nema tragova? — upita Holister kreštavim glasom.

Šerif je samo odmahnuo glavom. Nije rekao ništa.

Holister je grizao donju usnu.

— Da li na nekoga sumnjate? — upitao je.

Šerif je slegao ramenima.

— Da budem iskren, sumnjam da je to bio neki drumski razbojnik ili razbojnici — kazao je on. — Vaš sin je opjačkan. Njegov konj, oružje i sve ostalo je nestalo. Možda su to bili čak i bandolerosi. Oni vrlo vešto umeju da unište svoje tragove i da nestanu preko granice.

— Onda ću ja poslati ljude preko granice! — frknu rančer i ostavi list papira na sto. Izašao je isto tako brzo iz kancelarije kao što je u nju ušao. Besno je zalupio vrata za sobom.

Grupa jahača je okrenula konje i odjurila iz grada.

— Tvrd orah, taj stari! — reče šerif. — Ako pošalje svoje jahače prema granici, onda mi oni neće preseći put prema severu. Odjahaću odmah.

Šerif je ubrzo napustio grad. Šejn se čudio kako to da nije ostavio nekog da ga zamenjuje. Međutim, on to sigurno sam bolje zna!

Vrlo brzo Šejn je zaboravio šerifa. Džesika ga je prihvatila sa puno vatre. Bez ikakvog obzira prema personalu odvela ga je u svoj stan. I tu ga je naterala da bude dobar. Ne na silu. To njoj nije bilo potrebno. Šejn je sa zadovoljstvom prihvatio njeno izazivanje.

Već se smrkavalo kada su sišli u trpezariju da večeraju. Oboje su bili gladni.

Izgleda da Džesiki nije bilo dovoljno samo ovo što je doživela. Kada je Šejn pogledao njene kestenjaste oči za stolom primetio je u njima sjaj. Kao da ga hoće još. Nije nikako htela da ga izgubi.

Bilo je srnećeg buta i uz to je posle večere došlo crno vino iz Meksika.

Džesika ni za vreme večere nije davala Šejnu mira. Gledala ga zaljubljeno i zavodnički, milovala stalno njegove ruke i dodirivala ga kolenima. Molila ga je da joj priča o svojim avanturama. Ali tu nije mishla na opasnosti u divljini, već na avanture sa ženama.

To Šejnu nije bilo ništa novo. Nešto joj je pričao i juče. A ona nije želela da čuje samo to šta je uradio već i kako su se žene ponašale. Kada je pričao pojedinosti njene oči su sijale čudnim sjajem.

U krevetu se zatim trudila da prevaziđe sve ono što su uspele da mu pruže žene i devojke s kojima je dosad spavao.

Šejnu je to prijalo i uživao je u tome. Bio je srećan što može da provede noć sa njom. Pričao joj je mnogo o ženama. Ali to je bila lepša strana njegovog života. Ona druga bila je surova i naporna. Stavljanje života na kocku. Ponekad je morao da provede u divljini dane, nedelje i mesece da bi uhvatio nekog zločinca i na kraju je morao da se bori da ne bude ubijen tamo negde u preriji, u žbunju ili u pustinji i da se lešinari naslađuju njegovim telom.

Sa ovom vatrenom i lepom ženom sati i noći su prolazili tako brzo da skoro nije ni primetio koliko dugo je ostao ovde. Džesika je uvek pronalazila načine kako da Šejn

bude zadovoljan i pružila mu ono što odavno nije doživio. Vatra, ljubav, nežnost. Sve!

Jutro je već skoro bilo najavilo svoj dolazak kada mu je ona zaspala na rukama. Nežno i blago kao kakva ptičica.

Šejn je polako spustio lepu ženu na krevet i prišao prozoru da udahne svež vazduh.

Promolio je glavu kroz prozor i skoro nije pao u nesvest kad je ugledao prizor ispred sebe.

U sumraku dana koji je dolazio primetio je ispred šerifove zgrade konja na čijim plećima je ležao neko ko je izgleda bio mrtav čovek. Odmah mu je bilo jasno da to može biti samo šerif.

Šejn se brzo obukao. Uzeo je revolvere i sišao dole. Zatim je potrčao kad je izašao na ulicu.

Bio je u pravu. Na konju se nalazio šerif. Mrtav. Izrešetan mecima i vezan čvrsto za sedlo.

Šejn je bio očajan. Prekorevao je sebe što ga nije pratio na tom opasnom putovanju.

Vatra iz oružja ga je obasula sa svih strana.

Da li su to bili belci ili crvenokošci? To Šejn sada nije mogao da utvrdi. Uostalom to mu u ovom trenutku nije ni bilo važno. Bilo mu je jasno da mora goniti ubice bez obzira koje su oni boje.

Šejn je ostavio konja i uputio se u hotelsku štalu. I, već pet minuta kasnije on je jahao. Pošao je u lov na ubice.

Nije tražio tragove šerifa. Jahao je na severoistok, u pravcu Fort Granta. To mesto za izvesno vreme treba da zaboravi dok ne bude pronašao te kućkine sinove.

Odjahao je do onog mesta gde je našao mrtva tela rančerovog sina i Indijanke a zatim krenuo za tragom koji je izbrisao da bi sprečio rat između crvenokožaca i belih ljudi.

Danima je duvao vetar. Ipak, kada je stigao do kraja dokle je vukao svoje čebe ugledao je tragove kopita nepotkovanih mustanga koji su vodili pravo gore prema Pikako Mauntinu.

Šejn je poterao konja napred.

Odavno je sunce bilo u zenitu i počelo da se nagnje prema zapadu. Kada se spustilo iza vrhova i stena Santa Roza Mauntina tragovi su odjednom nestali. Dalje ih nije bilo.

Šejn je zaustavio mrkova.

Kliznuo je iz sedla sa puškom u rukama.

Šerif je bio ubijen sa najmanjeg rastojanja. Zato je Šejn izabrao „parkericu“.

Obišao je oko svoga konja, ali nikakvih tragova nije bilo.

U ovom predelu koji je ličio na pustanju noć i dan su se brzo smenjivali.

Šejn je prekinuo lov na lupeže. Poveo je svog mrkova do jedne grupe stena i tu se ulogorio.

Noć je bila tiha. Ipak, čulo se skoro hiljadu raznih zvukova.

Šejn ih je dobro poznavao i iz sna je moglo da ga pro-

budi samo nešto što ne pripada prirodi. Neki šum ili pak krcanje grana što ne odgovara ovoj divljini oko njega.

Spavao je do jutra. Zatim je nastavio jahanje.

Za njega to nije bilo ništa novo. Često je gonio zločince, a često je bilo i potera zanjim.

Nastavio je da jaše u starom pravou. Ali, tragove više nije mogao da pronađe.

Baš kad je izgubio nadu da će bilo šta otkriti ugledao je na jednoj uzvišici kako se dim diže prema nebu.

Šejn je zaustavio konja.

Bio mu je potreban skoro čitav sat da dospe do uzvišice. Odatle se pružao pogled na celu dolinu. Tamo dole nalazile su se zgrade nekog ranča.

Izgledalo je da je napušten. Međutim, iz dimnjaka glavne zgrade se pušilo.

Ispred zgrade se nalazio konj. Osedlan!

Šejn je zaustavio svoga konja u hladovini ispred zgrade.

Kada je prišao bliže pored konja je ugledao neku ženu. Bila je obučena kao muškarac, u crnu kožnu odeću. Pantalone uske li pripijene uz njene bokove i duge noge.

— Halo, madam! — viknuo je Šejn i skinuo šešir sa glave. — Privukao me je dim iz odžaka i po tome sam primetio da tu nekog ima. Hteo sam samo da napojim svoga konja. Smem li? A ako možete da mi date malo hrane za mog mrkova ja ću vam to platiti u zlatnim dolarima.

Stajala je sada pored grede za vezivanje konja. Njena desna noga bila je isturena napred.

Odmerila ga je od glave do pete. U njenom pogledu bilo je nečeg podrugljivog.

— Ne ličite mi nimalo na čoveka koji je krenuo u potragu za zlatom — reče ona pošto je on napojio konja.

U štali je rzao neki konj.

Šejn se trgao. Međutim, trudio se da bude miran. Pravio se da nije čuo njenu primedbu.

Bilo mu je jasno da je taj četvoronožac neka divlja, opasna životinja. Jer, Šejn je mogao da razlikuje rzanje.

A ovog puta je ocenio da to mora biti raustang.

Mustange jašu nepotkovane, prošlo je kroz Šejnovu glavu.

Šejn je skinuo šešir i poklonio se.

— U pravu ste, madam! Baš je tako kako ste vi rekli. Hvala vam što ste to primetili.

— Eno onamo je bunar. Hranu ćete naći u maloj šupi. Uzmite sve što vam treba. A onda se gubite odavde.

— Madam!

Okrenula se i pošla prema vratima kuće. Međutim, odjednom je zastala.

— Odakle dolazite i kuda putujete? — upita ona.

— Dolazim iz Meksika — odgovori Šejn. — Bio sam u Santa Karlosu. Ali, tamo više nema nikoga. Čak ni miševе nisam video. Sada nameravam da vidim šta se događa u Feniksu.

— Napojte konja, uzmiite hranu i jašite dalje! — reče žena i uputi se u kuću.

Šejn je uhvatio mrkova za uzde, odveo ga do bunara i osvrnuo se na sve strane.

Mustanzi su se nalazili u štali. I te životinje nisu bile potkovane. U to je mogao da se kladi. Nikada nije video nekog belca da jaše na mustangu.

Izvadio je vedro vode i dao konju da pije. Zatim je uzео torbu za hranu konja i uputio se prema šupi.

Vazduh kao da je mirisao na kugu. Bio je siguran da se nije prevario.

U štali se nalazilo jedno veliko bure napunjeno zrnima kukuruza. Šejn je napunio svoj džakčić i osvrnuo se unaokolo.

Ništa posebno nije mogao da otkrije.

Na zardalim ekserima visila je stara konjska oprema. U jednom uglu nalazila se lopata. I ona je bila zardala.

Vratio se do bunara sa punom vrećicom.

Nadaleko nije bilo žive duše. Izgubila se nekud i dama u kožnoj odeći.

Šejn je želeo da skine i poslednji veo tajne i da se oslobodi sumnje koja ga je mučila. Prišao je onoj štali, otvorio vrata i pogledao unutra.

Na jednoj strani stajala su dva konja, a na drugoj se nalazilo šest mustanga. Četiri siva i dva sa crno-belim pegama. Šejn je koračao od jedne do druge životinje i zagledao im kopita.

Nisu bili potkovani.

— Šta vi ovde tražite? — začuo se ženski glas iza nje-ga.

Šejn se uspravio i okrenuo se.

Stajala je raširenih nogu na vratima sa sačmaricom u naručju.

Šejn se iscerio.

— Čuo sam kako konji frkću i pomislio sam da se niko o njima ne brine — odvrati on.

— Izlazite napolje i da vas moje oči više ne vide! — uzviknula je ona.

Šejn je podigao ruke ispred ramena.

— Madam, samo bez uzrujavanja, ja sam samo hteo da pogledam te životinje.

Sklonila se ustranu da on može da prođe.

Pogledao ju je u oči.

Ipak, to nije ništa pomoglo da ostavi neki utisak na nju.

— Gubite se i ne vraćajte se nikad više! — frknu ona.

— Nema potrebe da se uzrujavate jer ja sam skoro već tizašao — reče Šejn. Prošao je pored nje.

Šejn se iznenada okrenuo, skočio i istrgao joj sačmaricu iz ruke. Udario ju je pesnicom i ona je pala.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Nikog nije bilo nigde.

Uhvatio je ženu i podigao je na noge.

— Pa, hajde! Smiri se! — reče on. Pomilovao ju je po obrazu.

Polako je otvorila oči, ali se teško vraćala u stvarnost. Kao da nije mogla da se seti šta se dogodilo.

Šejn ju je privukao sebi i poljubio je u usta.

To ju je uzbudilo. Besno je udarala oko sebe i trzala se tako da je Šejn jedva uspevao da je drži. Najzad ju je savladao i privukao je sebi.

— Budi poslušna, lutkice, inače ćeš dobiti još jedan udarac.

Smirila se. Posmatrala ga je.

On se osmehnuo.

— Eto, takva mi se dopadaš mnogo više.

— Neka te davo nosi! — ciknu ona.

— Samo polako! — smirivao ju je Šejn. — Da li si ti stvarno sa ovog ranča? Ja u to sumnjam. Ne prolazim prvi put ovde. Tebe nikada još nisam video. Ti nisi kćerka Čiskavaka ni njegova žena, a pogotovu ne njegova majka.

Šejn ovde nije nikada bio i nije poznavao nikakvog Čiskavaku. Blefirao je pošto je bio siguran da je ona ovde strankinja kao i on.

— Čiskavakovi su svi mrtvi, a ja sam naslednica ovog ranča! — tvrdila je ona smelo.

Šejn je morao da se nasmeje.

— Zašto se smejete? — upita ona ljutito.

On se smejao što je ona tako lako nasela na ime Čiskavaka. Ali joj to nije kazao.

Radije je igrao ulogu usamljenog jahača koji je samo slučajno prošao ovde.

— To je veliko imanje koje ste vi nasledili, madam — kazao je on dok je koračao prema bunaru. — Nikako nećete moći sami da ga održavate. Osim toga morali biste da budete ljubazniji prema muškarcima nego što ste bili prema meni. Konje morate napojiti. Zašto ih vezujete u štali?

Uhvatio je mrkova za uzde i vinuo se u sedlo. Poterao je konja. Dama u kožnoj odeći stajala je ispred štale. U rukama je držala sačmaricu i otpratila Šejna besnim stiskanjem usana.

— Morate biti oprezni, madam! — dobacio je Šejn preko ramena. — Ovde ima crvenokožaca.

Izjahao je sa imanja i krenuo prema severu.

Primetio je trag točkova kola koji je vodio prema severoistoku. On je ipak jahao i dalje prema severu.

Kada je odjahao tako daleko da ga sa ranča niko nije mogao videti, kliznuo je iz sedla.

Odveo je mrkova iza jedne stene. Sa „parkericom” u rukama vratio se nazad u žbunje na uzvišici.

Pretpostavljao je da žena nije sama! On je bio jedan usamljeni jahač, bar tako se predstavio. Zašto do đavola ti lupeži, nisu izašli iz kuće kada je udario ženu?

Primetio ih je.

Ona je stajala ispred kuće i razgovarala sa četvoricom muškaraca. Šta su ti nitkovi krili kad se nisu pojavili napulju u dvorištu? U svakom slučaju izgleda da je toj plavuši postalo vruće pod nogama. A za Šejna mnoge zagonetke! Za-

što nije pucala u njega? Da li bi ga pogodila? Zašto se kasnije ponašala tako pitomo?

Znači, ti momci su imali razloga da se ne pojavljuju!

Šest mustanga se nalazilo u štali! Onog puta kada je on brisao tragove na mestu ubistva devojke i mladića on je otkrio da je ostalo tragova dvanaest konja. Tu se sigurno nije prevario. On je imao oštro oko i to je dobro primetio.

Plavuša je ušla u kuću. Za njom su krenuli i muškarci. Jedan od njih je odveo jahaćeg konja u štalu. I on je posle toga ušao u kuću i Šejn ga više nije video.

Koji su to nitkovi? Šejn je stekao utisak da oni nisu ovde od juče. Setio se tragova koje su ostavila koja sa konjima.

Vratio se do svoga mrkova, uzjahao i poterao životinju prema istoku. Nije tražio ni pola sata, a pronašao je ono što je tražio.

Kola su otišla prema severoistoku u pravcu obronaka Pikako Mauntina. Dakle prema crvenokošcima! Niko nije bio toliko lud da za Feniks ili pak čak u Kaliforniju putuje kroz ovu Indijansku zemlju!

Šejn se odlučio da se ponovo vrati u Takson. Bilo mu je jasno da tu nešto nije u redu.

Ali, šta?

VII

Bio je već pao mrak kada je ušao u grad. Na ulicama i u kućama goreli su fenjeri i lampe.

I u šerifovoj kancelariji videlo se svetlo.

Šejn je sjahao ispred zgrade.

Za pisaćim stolom je sedeo jedan stariji čovek koga je Šejn poznavao iz viđenja. Imao je radnju na kraju ulice i zvao se Semjuel Haket.

— Dobro veče, mister Hakete! — pozdravi ga Šejn. — Da li ste vi novi šerif?

Haket je ustao.

— Ne, nisam — odvrati on. — Ja samo zamenjujem. — Možda ste saznali šta je bilo sa našim šerifom? — upita on.

— Da, Hakete! — odvrati Šejn i pruži mu ruku. — Video sam pre tri dana rano jutru konja ispred kancelarije. Pošto sam primetio da je šerif mrtav nisam dao znak za zabunu, ali sam uzjahao konja i sledio tragove šerifa.

— Nama je bilo čudno što ste i vi odjednom nestali. Vi ste u poslednje vreme uvek bili zajedno s njim. Da li ste nešto otkrili?

Šejn odmahnu glavom.

— Znate li gde je šerif bio? — upitao je Haket.

— Otišao je da traži ubice Holisterovog sina.

— To je bilo užasno. A znate neko objašnjenje svega ovoga, mister Šejne?

— Ne! Žao mi je. Da li su zatvorenici još u ćelijama?

— Jesu. Zbog toga sam ja ovde. Ne možemo tek tako ostaviti te nitkove da umru bez hrane i vode. Našao sam

optužnicu koju je šerif još onda napisao. Ali, s tim sudija ne može ništa da počne. Zatvorenici moraju da se prebace u Feniks. Oni tamo su nadležni za njih.

— Da li biste mi dozvolili da ja s njima razgovaram?

— Kako da ne! Izvolite! Vrata su otvorena. Raspisali smo da se traži novi šerif. Izbor će biti u nedelju. Međutim, niko se dosad nije javio. Gradonačelnik me je molio da pitam vas da li biste se prihvatili te dužnosti.

— Žao mi je. Ja imam svoj posao, mister Hakete. Osim toga odlučio sam da tražim lupeže koji su ubili šerifa. U tom slučaju ja nikada ne bih bio u gradu.

— Hm! — promrmlja Haket razočarano. — Šta ćemo! Ako vi ne želite...

— Smem li? — upita Šejn i pokaža rukom prema zatvoru.

— Samo izvolite!

Šejn je ušao u zatvor.

Frenki i Železnica Džo ležali su na svojim drvenim krevetima. Ustali su odmah kada su ugledali Šejna.

— Vi znate šta se dogodilo? — upita Šejn.

— Da! — odvrati Džo. — Šerif je ubijen. Ali to nismo bili mi.

— To svako kaže! — rekao je Šejn. — Severno odavde na dan jahanja nalazi se jedan ranč. Dosta zapušten. Da li ste u poslednje vreme bili tamo?

Čutanje je bio odgovor.

— Zaboga, Džo! — frknu Šejn. — Jeste li ili niste, trećeg odgovora nema.

— Zašto to želite da znate? — upita Džo.

— Zato što hoću da saznam ko su ti ljudi koji tamo žive i čime se bave.

— Ne znam o čemu vi to govorite, Šejne — tvrdio je stari lupež.

Šejn je razvukao lice.

— Ako je tako onda ćemo okrenuti drugi list — zagrne on ljutito. — Premestićemo vas u Feniks.

— To ne može! — viknu Džo. — Ne može!

I mladić se uplašio.

— Nemojte se zavaravati. Pre nekoliko trenutaka mister Haket me je pitao da li želim da preuzmem mesto šerifa. I, ako prihvatim onda ću raditi kako ja želim.

Njih dvojica se pogledaše. Frenki je počeo da štuca.

— Naravno, ako ja želim — osmehnulo se Šejn.

— Šta time hoćete da kažete? — upita Železnica Džo. Znao je on šta to znači. Ako odu u Feniks smrt im je osigurana i nikako neće moći da se izvuku. To mu je bilo jasno. Šejn je podigao obrve.

— Odgovoriću tek kada budem čuo odgovor na moje pitanje — objasn timer Šejn. — Na kraju krajeva vi ste iza rešetaka, a ne ja. Možda bi mogli i da se domognete slobode!

— Ne verujem vam, Šejne, da bi tako nešto uradio.

— Ti si taj koji rizikuje, Džo!

Stari čovek ga je gledao pravo u oči. Moglo se jasno raspoznati da razmišlja.

— Nemoj mu ništa kazati, Džo, ako ne obeća da će osloboditi i mene! — reče Frenki piskavim glasom.

— Do toga još nismo došli, mladiću! — opomenu ga Šejn. Stalno je gledao u Železnica Džoa i čekao šta će on da kaže. — Pa?

— Reći ću vam, Šejne! — promrmlja stari čovek. — Poznajem te ljude. Ali, vi mi morate dati reč da ćete osloboditi mene i mladića i da ćete dozvoliti da odemo. Razumete, da odemo a da nas niko u tome ne ometa. Nestaćemo kao da nas nije ni bilo ovde. Ako ne, ja neću ništa kazati. Jednim udarcem ubijate dve muve. Jer ja neću reći ništa ni kada me budu vešali. Čutaću!

— Ako mi kažeš imena i godine starosti ljudi to nije ništa. To stvarno ništa ne znači.

— Hoćete li nam dati reč da ćemo biti slobodni, nas dvojica, ili više neću reći ni reč?

— Dobro, pristajem! — potvrdi Šejn. — Vi ćete se postarati da nestanete oдавде.

— Džo, on ovde nije šerif! — viknuo je Frenki. — To si morao da se dogovoriš sa šerifom.

— Šerifa će izabrati tek u nedelju ukoliko neko pristane da se prihvati tog mesta — objasni im Šejn. — Ali, ja ću preuzeti na sebe zadatak da vas prevezem u Feniks. Onda već nećete imati nikakvu šansu da se izvučete, momci!

— Da li ste nekad čuli za Harperove, Šejne?

Šejn odmahnu glavom.

— To je jedno prevozno preduzeće u Feniksu — objasni mu Železnica Džo. — Džek i Moris Harper. Oni su braća. Preduzeće vode zajedno. Kupili su jednu veliku zaliku oružja u Fort Grantu. Odabrano oružje. Puške kao san. Da pogodiš jabuku na drvetu ili jaje koje neko baci u visinu. Pre nekoliko dana oni su smestili puške na onom napuštenom ranču. Crvenokošci se nisu baš mnogo interesovali šta se tamo dešava, a pogotovu nisu hteli da plate cenu koju je Harper nudio. Sada oni hoće da prodaju oružje Apačima. Kod njih kao da je poraslo interesovanje posle ubistva mladog Holistera i Indijanke. Ti ljudi koji su hteli da se predstave kao Indijanci bili su Harperovi ljudi. A i oni jahači koji su rekli da su Holisterovi ljudi i koji su posle toga odjahali u Pikako Mauntin i poubijali tri indijanske porodice bili su isto Harperovi momci. Sada crvenokošci strahuju od toga da će mi se Holister osvetiti i nameravaju da napadnu njegov ranč. Buba Vili je sve to znao. Zato je i došlo pismo. Harperovi imaju pune ruke posla gore na severu. Eto tako! Valjda će se račun i izravnati.

— Voleo bih da bude tako!

— Rekao sam iskreno što sam znao — kazao je stari čovek.

— Ako je sve to tako, Džo, onda si ti spasio svoj vrat od užeta i vrat tvog mladog drugara. Ali, o tome ćemo kasnije.

Šejn je brzo zatvorio vrata zatvora za sobom i izašao napolje.

Haket je ponovo bio seo za pisati sto. Ustao je kada je Šejn ušao.

— Mister Hakete — reko je Šejn. — Ako ste mi već ponudili da za izvesno vreme, a to znači za nekoliko dana, preuzmem šerifsku zvezdu onda to prihvatam. Pošaljite nekog glasnika na Holisterov ranč da ga obavesti da može računati sa tim da će Apači napasti njegov ranč. Naoružani. I to se može desiti vrlo brzo. Međutim, Holister se mora uzdržavati od toga da izaziva Apače. Oni nisu ubili njegovog sina. To je uradila jedna banda lupeža koja je zainteresovana za sukob između belaca i crvenokožaca. Donesite meni jednu zvezdu. Onda više vi niste obavezni da stalno sedite ovde.

Haket je stisnuo usne i otišao kući.

Šejn se vratio ponovo u zatvor. Frenki i Železnica Džo su bili ponovo legli. Sada su skočili.

— Ja sam na tom ranču video jednu plavu ženu — obrati se on starom čoveku. — Tako, povisoka, mršava. Ko je ona?

Starac se isceri.

— To nije neka kurva! — objasni on. — Mada ponekad voli da se tako ponaša. To je kćerka Morisa Harpera. Njegovo jedino dete. Njegov brat nema dece. Znači, ona će jednog dana biti naslednica prevoznog preduzeća. Kada ona preuzme vođenje, ja ću verovatno biti kočijaš kod nje.

— Ti poznaješ ovaj kraj i ljude u njemu, Džo. Treba nam neki hombra ko se poznaje sa Apačima. Znaš li nekog?

— Harperovi. Oni oduvek trguju sa njima i razumeju se tako dobro. Bili su dobri sa njima čak i onda kada su crvenokošci hteli da poubijaju sve belce kako bi Arizonu ponovo dobili samo za sebe.

— Ti znaš o čemu se radi, stari. Onda ću ja povesti sa sobom jednog od Harperovih.

— Povedite mene! To je bolje. Ja jako dobro poznajem Apače i njihov sam davni prijatelj.

— Džo, smeš li da se usudiš na tako nešto? Ne misliš valjda da negde usput uhvatiš maglu i da te više nikada ne vidimo ovde?

— To je vaš rizik, Šejne!

— Nisam baš siguran u tebe.

— Uzmite ovog mladića! — reče Džo ozbiljnim glasom.

— Zar ga toliko volite?

Šejn je pogledao mladića.

— Džo je... moj otac — promucalo je Frenki. — Živeo sam sa njim dok nisam napunio dvanaest godina.

— Onda je taj kućkin sin nestao — isceri se Džo. — Ja nisam uvek bio kod kuće. Otišao je sa nekim putujućim cirkusom. I, pogodite zašto, Šejne? Da vas ne mučim zagonetkama! Zbog jedne žene. Već sa dvanaest godina. Trebalo je pre toga da mu skinem pantalone i da ga dobro isprašim. Ali, eto, umakao je.

Stari čovek je prestao da govori a onda nastavio.

— Imate moju reč, Šejne! Ne mogu tek tako da ostavim mladića. Ali, morate ga osloboditi ako se meni nešto desi. Obećali ste da će biti tako. Jahaćemo zajedno.

— Dao sam vam reč da će biti oslobođen!

Šejn je ušao u kancelariju. Haket je bio izašao. Potražio je ključeve od ćelija. Našao ih je i oslobodio Železnica Džoa. Taj čovek mu je bio potreban.

— Osedlaj svoga konja! Sve ti je u sedlu — reče Šejn.

Bilo je dirljivo videti kako se ta stara lopuža rastaje od svoga sina.

Mladi lupež! Šta bi drugo i moglo postati pored tog starog nitkova. Frenki se izgleda odlučio da krene očevim stazama.

Kada je sa starim čovekom ušao u kancelariju zatekao je Haketa, gradonačelnika i ostale ugledne ljude Taksona.

Svi su oni znali ko je Železnica Džo. Prosto su huknuli od besa kad su videli da je Džo na slobodi.

Ljudi na ulici su ga takođe odmerili mrkim pogledima jer su jako dobro znali ko je ozloglašeni Železnica Džo.

— Pa šta se ovde dešava? — upitao je gradonačelnik Ljutito.

— Idi i sedlaj svoga konja, Džo! — reče Šejn i pokaza rukom prema zadnjim vratima.

Džo se iscerio i požurio da izvrši ono što mu je Šejn naredio.

— Stoj! — viknu gradonačelnik. — Šejne objasnite mi šta se ovde događa?

— Nema šta mnogo da se objašnjava, mister — reče on mirno. Dao je znak rukom Džou da ode i osedla svoga konja.

Železnica Džo je to i učinio.

— Frenk Holister i Indijanka su ubijeni da ne bi došlo do rata sa Indijancima. Da bi nekako ugasili vatru ubice su napali jedno indijansko selo predstavili se kao Holisterovi kauboji. Da li ste poslali glasnika Holisteru, mister Hakete?

— Jesam!

— Ja sada jašem sa starim u Pikako Mauntin kod Apača da im objasnim da su prevareni i zašto su prevareni — objasni Šejn. — Pošto ja tamo od crvenokožaca ne poznajem nikog povešću onog starog bandita Džoa. On poznaje Apače. To mi je rekao i mister Haket. Napad na Holisterov ranč bi bio prava katastrofa. Da li ste spremni da me proglasite šerifom ovog grada?

Ugledni ljudi su za trenutak ćutali.

— Šerif je sigurno otkrio tragove tih bandita — nastavio je Šejn. — Na žalost, naletio je na njihove puščane cevi i tu je bio kraj.

— Da li vi znate ko su ti ljudi? — upita gradonačelnik.

— Železnica Džo ih poznaje — odvrati Šejn. — Više od toga ne bih hteo da vam kažem. Nadam se da me razumete, džentlmeni, i da razumete i to da nešto mora i da se prećuti pre nego što razrešimo ovu tako zamršenu stvar.

Gradonačelnik se osvrnuo na sve strane. Kao da mu je njegova sopstvena koža postala tesna. Ipak, odlučio se. Prišao je Šejnu, pružio mu šerifsku zvezdu i osmehnuo se.

— Vi ste sada šerif, mister Šejne — rekao je on. — Uradite sve što možete da se pronađu ubice.

Šejn je uzeo zvezdu.

— Mladić u ćeliji je sin Železnice Džoa, mister Hakete — rekao je on. — Pobrinite se o njemu da ne umre od gladi. Sigurno je da ja neću biti ovde nekoliko dana.

Ugledni ljudi su ga zbunjeno gledali.

Šejn je izašao iz šerifove kancelarije i odvezao mrkova. Njegov pogled bio je uperen prema ~~hotelu~~ koji je bio osvetljen.

Nigde nije video Džesiku. Možda se nije ni čulo da se on ponovo vratio u Takson!

Železnica Džo je izlazio iz šerifove zgrade.

— Našao sam ovu moju staru drugaricu, pušku i moj revolver, Šejne — kazao je on. — Ne bojte se. Prvo nemam nameru da bilo šta uradim, a siguran sam i u to ako nešto pokušam da bih izvukao deblji kraj jer ste vi fantastično brzi na oružju i protiv vas ja ne bih imao ni najmanju šansu. Osim toga mi smo se ponešto i dogovorili, a i dali smo reč jedan drugom da ćemo ispuniti ono što smo obećali.

Šejn se osmehnulo i mahnulo rukom.

— Nemoj brinuti, stari čoveče! — rekao je on. — Sve ono što sam ti obećao biće ispunjeno. Baš onako kako smo se dogovorili. Ne sumnjaj u mene, jer za to nemaš razloga. A, siguran sam da si o meni dovoljno čuo i saznao.

Šejn se vinuo u sedlo. On i Džo su poterali konje.

VIII

Šejn i stari bandit jahali su celu noć prema severu. Kada je sunce promolilo svoju glavu zaustavili su konje i sjahali pored neke visoke stene. Hteli su da odmore životinje nekoliko sati, i da nešto prezalogaje.

— Znate, Šejne, ja u svom životu nisam imao sreće — rekao je stari Džo žvaćući. — Ali to sa pedeset hiljada dolara, to je bilo nešto veliko za nas. Ja sam nameravao da odem u Kaliforniju sa mojim Frenkijem i da se postaram da on postane pravi čovek. Buba Vili je sve dobro izračunao. Imali smo osam dana da ispunimo svoj plan. A možda i više da Holister nije primetio...

— Nisi u pravu, Džo — prekide ga Šejn. — Vama to ne bi uspeło. Pogotovu sa Holisterom. Taj bi vam pre razbio vaše šuplje glave nego što bi pristao da vam isplati pedeset hiljada dolara.

— Buba Vili je znao... da li vam je poznato kako je on došao do tog imena?

— Nemoj da pričaš o tome! — prekide ga Šejn. — Pogotovu ne želim da čujem tu priču dok jedem.

Stari čovek se smejaó.

— Pa to nije ništa tako čudno — promrmljao je on. — Ja sam prisustvovao kad je on to uradio. Čudna mi čuda! Pojesti jednu bubu. Bila je mala...

— Džo!

— Za tu opkladu je dobio petsto dolara — rekao je stari čovek setno. — Njih smo već iste noći potrošili na jelo i piće i na žene, naravno. Kakve su to samo bile žene, Šejne!

One su igrale i vrtele kukovima pred nama toliko zavodnički da smo izgubili razum i zaboravili gde se nalazimo. A Vili je pocepao svoju košulju. To mu je bila poslednja koju je imao.

Uzdahnua je.

— Nije ih ni imao tako mnogo. Znae, u moje doba se mislilo na život i ljudi su se pitali kako i šta da urade. Ako bih se ja još jednom rodio postao bih bankar. Ti nitkovi zavlauče ruke u džepove ljudi i pljačkaju ih gore nego drumski razbojnici. Lako, bez rizika! A uz to oni su poštovani građani. Moždau se odlučiti da putujem kroz znana i neznana mesta svojim kolima kao sveštenik i čitaću ljudima tekstove iz biblije. Onda ću prodavati moje kornjače koje donose zdravlje. To je sasvim jednostavno. Samo se prokuvaju u toploj vodi sa travom. Trava im daje zelenu boju. Upoznao sam jednog sveštenika koji je čitao mesta iz biblije, a tog teksta tamo uopšte nije bilo. A ko sada još i zna bibliju? On je prodavao kornjače i tvrdio da su sa Sinaja. Ljudi su se otimali ko će pre da se domogne jedne takve kornjače. Taj je umeo da zaradi novac! Uz to su ga svuda ljudi zvali na ručak i kada je odlazio spremili bi mu dobar zavežljaj namirnica. Živeo je taj nitkov kao bog!

Zamislilo se malo i obrisao čelo rukom, a zatim je nastavio.

— Nijedan burdelj na njegovom putu nije pomašio. To je trebalo da vidite, Šejne! Sa biblijom u ruci ulazio je unutra prav kao strela, a izlazio na sve četiri iz zgrade, pijan kao daska! Najpre je pevao. Zatim je držao propoved. Potom kurve blagosiljao i prskao ih svetom vodicom. A, one su mu za to vreme dodavale viski. I svi su padali pred njim na kolena odajući mu poštovanje. Sada tek vidim da je moj život promašen. Za takve stvari sam imao više talenta od tog lupeža i ako sam krenuo lošim stazama, trebalo je da izaberem nešto bolje. Ovako, eto gde sam dospeo. Ipak, morate mi verovati, čini mi se da sam uvek bio pošten kada nešto obećam. Razumete šta hoću da kažem? Ako obećam da ću nešto uraditi biće tako i nikako drukčije. Svuda sam išao i prošao sa revolverom u ruci i nisam zaradio ni pola od onoga što je sveštenik dobio. Svaku glupost sam skupo platio. Kako sam mogao da stvorim nešto? Možete li vi da mi odgovorite na to pitanje, Šejne? Kada bi moj život počeo kada onda bih znao šta da radim. Postao bih pekar ili sveštenik, Šejne. Imam lep glas. Samo, morao bih samo da naučim pobožne pesme. Mislim da mi to neće biti teško. Niko me neće progoniti. Niko mi neće pretiti vešalima. Biću uvaženi i poštovan građanin. I, kao da nisam ništa loše u životu uradio. A život je planina, Šejne. Velika, ogromna. U njoj rastu svakakve biljke, zar ne, Šejne?

Šejn nije odgovorio. Bio se naslonio na kamen i zaspao.

— Ja znam kako se može postati bogat i uvažen čovek — mumlao je stari bandit. — Ali, i taj put je trnovit.

Zanesen svojom pričom, i Džo je utonuo u san.

Čim je sunce izašlo već su ponovo jahali.

Već se smrkavalo kada su stigli u kotlinu gde se nalazio napušteni ranč.

Tamo se dešavalo nešto čudno. Kao da je ranč oživeo. U dvorištu su stajala kola sa šatorskim krilima. Četiri, izbrojali su brzo Šejn i Džo. A unaokolo su svuda bili ljudi. Iza zgrade ranča pasli su konji. Bilo ih je oko dvadeset.

Džo je dugo gledao kroz durbin a onda ga je dao Šejnu.

— Ta grupa pored bunara — reče on — to je Moris Harper sa svojom kćerkom Sandrom. Ostali su revolveraši, momci koji su se toj plavuši Sandri već svi udvarali. A ona se ponaša prema njima kao da su oni magarci. Ali, interesantan je onaj patuljasti nitkov pored Morisa Harpera. Izrod! To se može odmah videti po njegovom odelu. On je veza između Harpera i crvenokožaca. Zaljubljen je u Sandru, taj otrovni patuljak. Međutim, ne kaže joj ništa otvoreno nego se krije iza starog. A on mu obećava da će sve biti u redu.

Šejn je uzeo dogled. Posmatrao je ljude. Sandru je već upoznao.

— Taj mali izrod zove se Miler — reče Džo. — U stvar, on se ne zove tako. On je mešanac i njegovo ime je Čum Bum Buk. To bi onako slobodno prevedeno trebalo da znači „Bik koji izlazi sa suncem” ili nešto slično. Ali, Apači poštuju to ime. Pre svega žene. One sigurno znaju zašto.

Šejn je gledao dugo. Video je sve. Spustio je dogled.

Džo ga je nestrpljivo posmatrao.

— Pomislio sam, niste valjda toliko ljudi da sidete dole i vidite šta se radi — rekao je on.

— Moraću! — odvrati Šejn.

— Nećete moći da stanete na rep Harperovima, Šejne — odvrati stari bandit. — Oni su odvezli puške Apačima. Razumete? A uz to tu je i municija. Točkovi ostavljaju tragove, ali se ne zna šta je bilo u kolima.

Džo je stavio dogled u svoju torbu i prevrnuo se ustranu.

— Sto mu gromova, Šejne! — ciknu on i pokaza rukom prema zapadu. — Vidiš li ti kako se na brdima pojavljuju oblaci dima crvenokožaca?

Šejn se zagledao u zelena brda.

— Da li znaš šta ti signali mogu da znače? — upitao je Šejn i nakašljao se.

Stari čovek je ponovo podigao dogled. Posmatrao je dugo.

— To je poziv da se okupe — reče on. — Očekuju sve one koji se nalaze istočno od bivoljeg puta da dođu!

— Bivolji put!

— Nema sumnje šta ti ljudi nameravaju. To može biti samo bivolji put koji je nekada pripadao Indijancima.

Oblaci dima su se razilazili.

Džo je spustio dogled.

— Prošlo je promrmlja on. — Bojim se da se okupljaju

tamo da bi napali Hollistera. Ne mogu tačno da ocenim, ali trebalo bi da smo udaljeni oko pet milja.

Šejn je protrljao čelo.

— Ima li smisla da mi odjašemo onamo? — upita on. — Mislim da li bi nas saslušali i da li bi verovali u ono što im mi kažemo?

— Mene će pažljivo slušati, Šejne. Ali ste vi u pravu. Apači jako cene Harperove i što im ti nitkovi kažu teško je da ih bilo ko ubedi da nije tako.

Šejn je ponovo pogledao prema kotlini. Ona grupa je još uvek stajala pored bunara.

Osvrnuo se unaokolo.

Noć je već polako počela da spušta svoja tamna krila iznad kotline.

— Nas dvojica sami svakako ne bismo postigli ništa, Džo — promrmljao je Šejn. — Ali, kako bi bilo da zgrabimo Morisa Harpera i uzmemo ga pod svoje?

Džo je odmahnuo glavom.

— Okanite se toga, Šejne! — reče on. — Uticaj Harpera je toliko veliki da bi nas crvenokošci odmah vezali za stub i spalili bi nas kao da smo svežanj slame. Naravno ako on to bude zahtevao. Ne! To je loša ideja! Tu bismo se nas dvojica proveli kao bos po trnju.

Smrklo se.

U kući je već gorelo svetlo. Neki ljudi su povremeno ulazili i izlazili iz zgrade. Da li su to bili stražari ili nisu, Šejn nije mogao da raspozna sa brega.

Jedan jahač je napustio ranč i uputio se prema zapadu. Jahao je mustanga.

— Miler, ta lopuža mešanac! — rekao je odmah Džo.

I Šejn je odmah čuo da konj nije bio potkovan.

Ustali su njih dvojica, dotrčali niz breg do svojih konja i poterali ih prema zapadu.

Šejn se iscenio. Bilo je dovoljno samo da podigne nogu i stari lisac je već znao šta to znači.

Obišli su breg i već su se našli gore kada im je mešanac prilazio jašući brzo.

Šejn je kliznuo iz sedla sa puškom u ruci. Stari Džo je uzeo samo laso.

Koračali su oprezno sakriveni žbunjem.

— Stanite ispred njega! — prošaputao je stari Džo. — Ostalo ću ja srediti!

Kada je jahač prišao njemu Šejn se odjednom uspravio iz gustiša i krenuo napred.

— Stoj! — riknu on. Podigao je cev puške uvis.

Miler nije imao nameru da poslušati tu naredbu. Ošinuo je mustanga i kriknuo. Da ne bi bio pogođen nagnuo se na drugu stranu tamo gde ga Šejnova puška ne bi stigla svojim mecima. Zaista, vešto izvedeno u sedlu konja.

Ali, ne lezi vraže! Nikada se ne zna kakav će biti kraj. Jer, u vazduhu se pojavila neka tamna senka.

Jasno, to je bio laso koji je Džo bacio.

Mešanac je bio povučen i zbačen sa konja.

Pojavio se Džo i brzo ga vezao lasom.

Šejn je munjevito prišao Mileru i naslonio cev svoje puške na njegove grudi.

— Eto ti, Milere, stara vaško! — ciknu Džo zadovoljno.
— Hteo si ponovo da budeš brži od mene!

— Džo, šta ovo treba da znači? Zar si ti poludeo? —
frktao je Miler besno. On je mislio da je to neka šala.

Šejn je odmahnuo rukom.

Uhvatio ga je za jaknu i podigao ga na noge.

— To je šerif grada Taksona, Milere! — reče Džo. —
Ti si optužen da si posrednik u prodaji oružja između Harperovih i tvojih prijatelja. Sada si dolijao, mladiću. Nisam ti još uvek kazao da te čeka ono najgore.

Miler se namrštio.

— Otkad jedan takav kućkin sin jaše sa šerifom? —
upita on besno. — Ako hoćete možete mi isprazniti džepove, vi nitkovi!

— Šta se može naći u tvojim džepovima? Ništa!

— Džo je rekao istinu — objasnio je Šejn. — Ja sam stvarno šerif grada Takson. Interesuje nas trgovina oružjem. Ali, pre toga hoću da ti postavim jedno pitanje. Ko je ubio šerifa iz Taksona? Siguran sam da ti to znaš!

Miler je ćutao. Kao da nije čuo Šejnovo pitanje.

— Moraš propevati, Milere! — kazao je Džo. — Inače, loše ti se piše. Onaj ko ubije šerifa ide direktno na vešala. Pogotovu ako je Indijanac. Njega bi obesili bez suda. A ti si crvenokožac. Ili jedan od njih!

— Nemam nikakve veze s tim! — ciknuo je mešanac.

— Ti si u stvari crvenokožac! — odvrati Džo. — Tebi niko ne veruje.

— Ako ste šerif onda sigurno znate ko je u stvari Džo, zar ne? — upita Miler. — Otkad jedan čovek od zakona jaše sa ovakvim ološem? To je stvarno nešto novo!

— Sve ima svoj kraj! — rekao je Džo.

— Ti još nisi odgovorio na moje pitanje — promrlja Šejn. Dodirnuo je mešanca.

Miler je imao revolver u pojasu pantalona i nož. Šejn mu je uzeo oružje.

— Pa? — upita on.

— Već godinama nisam video šerifa.

Džo mu je vezao ruke na leđima.

— Harperovi ljudi su ubili šerifa — viknuo je Šejn. — Priznaj to već jednom!

— Sve dok sam vezan neću kazati ništa! — rekao je Miler prkosno.

— Odvešćemo te u Takson i razgovaraćemo! — reče Šejn. — Možda ćeš onda progovoriti. Razmisli!

— Vojska je ovde — lagao je Džo. — Oni će pohvatati te Harperove nitkove. Ti to znaš. Neko od njih će ipak progovoriti kad oseti da mu se radi o glavi.

— Onda hvatajte Harperove za gušu! Šta sto mu gro-mova, želite od mene?

— Ti trguješ oružjem. Harperovim puškama tvoja crvenokoža braća napašće ranč Holistera. Tamo je vojska. Ti sigurno znaš šta se sprema i kako će se sve to završiti, zar ne?

Ubeđivali su ga da nešto kaže. I Šejn i Džo. Međutim, Miler je ostao čvrst kao stena. Nije hteo ništa da oda.

— Ostani ovde pored njega, Džo! — reče Šejn posle izvesnog vremena. — Ako pokuša nekim trikovima da se izvuče i pobegne, ti ga jednosavno upucaj i pošalji ga na onaj svet!

— Biće tako! — rekao je Džo i klimnuo glavom. — Samo ja mislim da mi njega ovde vezemo. Vi ne smete ići sami.

Baš to je Šejn i želeo.

Prišao je svome konju i uzjahao. Poterao je mrkova prema brdu koje se nalazilo iznad ranča.

Kada je stigao ispred zgrada pred njim su se stvorili dvanaestak muškaraca. Bila je tu i ona žena koju je već upoznao.

— Momci — doviknuo je Šejn prodornim glasom. — Crvenokošci. Oni su ... mi za petama!

Naglo je zaustavio konja.

— Crvenokošci me progone — reče on. — Ima ih dvanaestak. Ja sam ovde prošao pre tri dana. Tu je bila samo jedna plava žena.

— Pa to je Sandra! — viknuo je jedan od muškaraca. Otvorio je vrata glavne zgrade.

— Sandra! — viknuo je on.

Vitka plavuša se već pojavila iz kuće. Stajala je na pragu.

Šejn je skinuo šešir.

— Mađam, opomenuo sam vas da se čuvate crvenokožaca — kazao je on. — Ali, ja sam nisam bio tako oprezan i oni su pošli u poteru za mnom.

— Pa on je bio već jednom ovde, zar ne? — upita neko.

— Jeste — odgovori plavuša. — Pre tri dana. Jahao je za Feniks.

— Ovde ste sigurni, mister ...

— Nelson Mortimer — predstavio se Šejn.

— Ovde ste zaista na mestu gde možete mirno da spavate a da vam se ništa neće dogoditi — reče jedan čovek. — Ima nas mnogo i crvenokošci se neće usuditi da nas napadnu. Skinite sedlo, dajte konju da jede i uđite u kuću. Međutim, u štali nema mesta i vežite ga ovde za gredu. Biće mu dobro i tu.

Plavuša se okrenula i muškarci su pošli za njom. Ostavili su otvorena vrata.

Šejn je skinuo sedlo i odveo mrkova na pojilo. Dok je konj pio vođu, on se osvrnuo unaokolo.

Nigde nije bilo stražara. A i zašto bi Harperovi i postavljali stražu? Zbog trgovine oružjem oni su se sprijateljili sa crvenokošcima.

Šejn je napojio mrkova, ponovo ga vezao za poprečnu gredu i dao mu da jede. A zatim je krenuo u lavlju pećinu!

Cela kuća mirisala je na srneće počenje.

U dnevnoj prostoriji ljudi su sedeli na džakovima i sanducima. Tu je bila i plavuša. Dva čoveka stajali su pored

vatre koja je tinjala. Polako i umereno. Oni su pripremali pečenje.

Sveće su gorele u svim uglovima-prostorije, a kamin je kao neki car vatre osvetljivao celu prostoriju.

Moris Harper je bio svečano obučen. Njegova odeća se razlikovala od onoga što su na sebi imali ostali ljudi. Mahnuo je rukom prema Šejnu.

— Dodite ovamo, mister Mortimere — rekao je on. — Mi svi sutra rano ujutru jašemo za Feniks. Pečenje je skoro gotovo. Samo još pet-deset minuta. Zovemo vas da nam se pridružite.

Šejn se osmehnuo.

— Hvala vam — odgovorio je on. — To je stvarno lepo od vas i ja bih bio nitkov ako ne prihvatim tako ljubazan poziv.

Šejn je podigao svoj šešir sa glave.

Ostali su ga posmatrali.

Plavuša je gledala u njega namrgođeno. Kao da mu nije verovala da iskreno govori!

Moris Harper je sedeo sa dva čoveka na jednoj klupi. Oni su se pomerili da bi on imao više mesta.

— Da li želite da posetite neku određenu osobu u Feniksu? — upitao je Moris Harper. — Ili vam je to samo onako, mesto koje želite da posetite.

— Nemam ništa određeno — odgovorio je Šejn. — Ako nađem neki dobar posao ostaću tamo. Ako ne, onda ću nastaviti da jašem dalje.

— Ja sam Moris Harper! — predstavio se on.

Pokazao je rukom u pravcu gde se nalazila plavuša.

— A ono je moja kćerka Sandra — nastavio je on. — Ona mi je već rekla da ste ovamo došli iz Meksika.

— To je tačno, ser. Ja sam se izvesno vreme zadržao u ovom predelu. Ne snalazim se ovde.

— Vodim jedno prevozno preduzeće — reče Harper. — Razgovarajte malo sa mojom kćerkom. Mi uvek imamo vremena za dobre ljude i da nešto novo čujemo.

Sandra je izbegla Šejnov pogled.

Na jednoj velikoj dasci jedan čovek je nosio u činijama isečeno meso od čoveka do čoveka.

Naravno, počeo je od Sandre i Harpera. Šejn je kao gost bio sledeći.

Ti nitkovi su stvarno bili uljudni. Šejn je to morao samom sebi da prizna.

Dok su svi jeli doneto je crno vino. A i boca brendija je poslužena. Sve kako treba!

Šejnu nije bilo najvažnije pečenje.

On je posmatrao šta se događa oko njega.

Sandra je ćaskala sa nekim čovekom koji je bio istih godina kao i njen otac. Svi ostali, takođe i Moris, bili su se posvetili pečenju i piću.

Moris Harper je razgovarao sa Šejnom.

Šejn mu je pričao o Meksiku. On, visoki jahač poznavao je tu zemlju kao svoj džep. Tu nije bilo potrebno da izmišlja neke bajke Morisu Harperu.

Sandra i ostali ljudi su ga slušali.

Stari revolveraš i Sandra su izašli iz kuće. Devojka je sigurno želela da malo izađe na vazduh. Stari hombre je izgleda imao istu nameru. On je izabrao sporedni ulaz.

Ljudi su pogledali jedan u drugog. Samo je Harper ostao ravnodušan. Kao da nije ništa primetio. On je i dalje razgovarao sa Šejnom. I on nije bio nepoznat u Meksiku. Tu i tamo mahao je glavom u znak da je ono što Šejn pričao tačno jer je i on bio u toj zemlji.

Jedan za drugim ljudi su izlazili iz ogromne dnevne sobe ranča i odlazili u sporedne sobe da se odmore.

Najzad su ostali samo Šejn i Moris Harper.

Kakva je to samo igra sudbine! Šejna ti svi ostali ljudi nisu interesovali, samo Moris Harper.

Samo, da se ne pojave Sandra i njen pratilac! Ipak, te večeri će ih još jednom videti! Verovatno.

— Za vreme rata bio sam u Sueki — rekao je Moris Harper tužnim glasom. — Kupio sam od Francuzi puna kola karabina. Najbolje su plaćali ustanici pod vođstvom Huareza gore na severu. Međutim, mi to nismo znali. I šta smo uradili mi rogonje? Prodali smo oružje i municiju istim onim vojnicima od kojih smo ih i kupili.

Hteo je da nastavi da priča dalje, ali se Šejn umešao.

— Danas su možda najbolji kupci oružja Apači — promrmľjao je on. — Bar ovde u Arizoni!

Moris Harper se iscerio.

— To je tačno, mister Mortimere — rekao je on. — Ali, odakle vi to znate? Rekli ste da dolazite iz Meksika, zar ne?

— To mi je ispričao šerif u Taksonu — odgovorio je Šejn.

Moris Harper ga je posmatrao.

— Šerif Taksona? — upita on. — Kada ste ga videli? Pričate da ste jahali preko San Karlosa!

— Zadnji put sam ga video kada je bio mrtav, prebačen preko svog konja.

— Mogao je da govori i da nešto kaže, zar ne? — upitao je Harper radoznalo.

Šejn odmahnu rukom.

— Ne! Ja sam razgovarao s njim dan pre toga. Naravno dok je još bio živ. Ne znam da li me razumete?

Moris Harper ga je odmerio ledenim pogledom.

— Ne sasvim! — odvratio je on.

— Vi ne znate o čemu ja govorim — kazao je Šejn. — Ali zato vam je poznato na šta sam mislio. Vi ste kupili puške u Fort Grantu da biste ih prodali crvenokošcima. Ali, to nije išlo. Zato ste naredili da ubiju Holisterovog sina i njegovu devojku i tako sve dalje dok Apači ne shvate da im je oružje potrebno. A onda se umešao šerif iz Taksona da spreči tu prljavu rabotu. Vi ste ga ubili tako hladnokrvno kao da je on neki prerijski zec. O tome vam ja govorim. Ili ste ga vi ubili ili ste naredili da ga ubiju!

Moris Harper ga je gledao.

Šejn je zavukao ruku u džep. Izvadio je metalnu zvezdu šerifa i pokazao je Harperu to sjajno parče gvožđa.

— Sada vidite ko sam ja — reče on. — Račun je kod vas i ja sam došao da ga naplatim, mister Harpere. Nećete ništa postići ako preduzmete nešto protiv mene. Stvar je otkrivena i vi nemate nikakve šanse.

Moris Harper je sedeo na stolici kao neka skamenjena figura.

Šejn se iscerio.

— Oduzeo vam se govor — reče on. Ustao je. U njegovim rukama su se stvorili revolveri.

— U ime zakona Arizone, vi ste uhapšeni, mister Harpere — rekao je Šejn tiho. — I, nemojte da pokušavate da se izvučete nekim trikovima ili da pružate otpor, jer ću pucati, a dosad nisam nikada promašio na tako kratkom rastojanju.

Moris Harper ga je zbunjeno gledao. Kao da nije vero- vao da se tako nešto može dogoditi.

— Ma ne! — frknu on. — Vama je izgleda dojadilo da živite na ovom svetu! Ili ste pak izgubili razum! Šta vi uo- bražavate? Da me uhapsite? Zašto?

— To sam vam već rekao!

— Šta imate protiv mene? Imate li dokaza? Nemate ih sigurno. To vam ja tvrdim.

— Miller je sve ispričao. On se već nalazi na putu za Takson. Vi ćete mu praviti društvo. Naravno, kada se na- dete iza rešetaka.

Moris Harper se smejao. Veselo, kao da se radi o nekoj šali.

— Vi ste stvarno pri slaboj pameti, maršale! — ciknu on. — Pa zar verujete tom mešancu, tom kopiletu koje bi i samog sebe prevarilo? Ja mislim da ste se vi upustili u jed- nu stvar o kojoj nemate pojma! Krenuli ste glavom u zid. Eto, to je moje mišljenje i savetujem vam da malo mučnete glavom pre nego što njome pokušate da razbijete zid.

Šejn je odmahnuo rukom.

— Hajdete, mister Harpere! — naredi on. — Odlazimo sa ranča.

Harper se smejao.

— Napravili smo račun bez krčmara! — reče on.

Govorio je glasno tako da su ga neki njegovi ljudi čuli.

Jedna grupa je ušla u veliku prostoriju tamo, negde iza Šejnovih leđa.

Ipak, Šejn nije bio naivan. Munjevitio je zgrabio Har- pera sa klupe i privukao ga sebi.

— Nazad! — doviknuo jer on ljudima. — Svi! Ili pu- cam!

Držao je Harperu cev revolvera ispod brade i povlačio ga prema vratima.

Sada ih je bilo već više od deset. Ipak, niko se nije usu- dio da napadne.

Vrata su bila otvorena. Šejn je izašao brzo napolje i za- tvorio ih za sobom.

Nastao je mrak. Samo je sa nekih prozora dopirala sla- ba svetlost.

Šejn nije zaboravio Sandru i revolveraša.

Primitio je ženu pored poprečne grede za vezivanje konja. Stao je i osvrnuo se unaokolo.

Međutim, bilo je već kasno. Taj nitkov je vrebao pored vrata kuće tako da ga Šejn nije primetio. Pogodio ga je udarac u glavu i on je pao na zemlju zajedno sa Harperom.

Sve se dogodilo tako brzo da Šejn nije mogao ni da shvati šta se to odigralo. Sada, kada se našao na zemlji bilo mu je sve jasno. To nije mogao da spreči.

Taj nitkov ga je tresnuo po glavi jednom motkom.

Šejn kasnije nije mogao ni da se seti da li je kriknuo. A i da jeste ništa mu ne bi pomoglo.

Ljudi su istrčali iz kuće, zgrabili ga i uvukli ga unutra u dvoranu za dnevni boravak.

Uz svetlost lampi i kamina unutra je ušao Moris Harper. On je mahnuo rukom i ljudi su spustili revolvare čije cevi su bile uperene u Šejna.

— Vežite ga! — naredi on. — Džese, dovedi nekoliko momaka! Jahaćete u Takson što brže možete. Šerifovi ljudi su zgrabili Milera. Možda ćete ih i stići. Ako ne onda javite u Taksonu da smo uhvatili šerifa i da ćemo im ga poslati mrtvog kao i prethodnog maršala ako nam ne vratite Mile-ra. Pol i Simp će odjahati do Apača i kazati im šta se dogodilo Mileru. Tim nitkovima trerba dosta vemenajahanja do Taksona. Terajte konje do iznemoglosti!

Dok je vlasnik prevoznog preduzeća izdavao naređenja dvojica nitkova vezali su Šejnu ruke i noge.

Šejn je uzaludno tražio pogledom plavušu i čoveka koji ga je udario motkom po glavi. Izgleda da su ostali napolju.

Bilo je kasno da Šejn prekoreva samog sebe. Uostalom, to ničemu ne bi koristilo.

X

Dvojica momaka spustili su Šejna tamo gde je već i ležao. Sala za dnevni boravak se brzo praznila. Zatim je u kući zavladao mir.

Uskoro se pojavila i Sandra. Zastala je na vratima, osvrnuvise na sve strane, prošla kroz veliku prostoriju i nestala iza jednog sporednog ulaza. Šejna kao da nije ni primetila.

Desetak minuta kasnije pojavio se onaj postariji kauboj koji je izašao iz kuće sa Sandrom. Cerio se zadovoljno. Kao da ga avantura sa plavušom nije sasvim iscrpla. Prišao je kaminu, a zatim primetio i Šejna.

Okrenuo se.

— Kakve lude misli su ti ušle u glavu? — upitao je on posle izvesnog vremena. — Ne možeš ti da zaustaviš Morisa Harpera. Video sam te u Taksonu. Ti si ovde nepoznat. Strahac! Zašto se onda mešaš? Zar hoćeš da se dopadneš Džesiki?

Šejn je napregao svu pamet. Nikako nije mogao da se seti tog starog nitkova.

Revolveraš se nasmejao.

— Pokušali su i bolji od tebe da dođu do Džesikinog

gnezdašca! — ciknu on. — Ti si dobio svoj račun. Ništa! Sva-ko umire od svog sopstvenog otrova. To sam ja oduvek go-vo-rio.

Sta li je time hteo da kaže taj lupez, pomisli Šejn!

Revolveraš je podigao šešir i uputio se prema vratima kao neki ponosan petao koji je prethodno gazio kokošku.

Otkud je taj nitkov znao za Džesiku!

Ali, to Šejnu ovog trenutka nije bilo toliko važno. Jer, radilo se o njegovoj sopstvenoj glavi.

On se prevrnuo nekoliko puta i stigao do kamina. Po-digao je noge i dohvatio jedno drvo koje je gorelo.

Mučio se sve dok nije mogao da ga uhvati rukama.

Peklo ga je jako, ali je ipak uspeo da ga namesti tako kako bi konopac kojim je bio vezan pregoreo na jednom mestu.

Posle svih muka došao je kraj! Konopac kojim je bio ve-zan je popustio.

Prostorija se zadimila.

Šejn je brzo ustao i istrčao iz kuće.

Njegov mrkov je stajao pored grede za vezivanje konja. Svoj revolver je izgubio. Ali, ispod torbe na sedlu virile su cevi „vinčesterke” i „parkerice”.

Bilo je već skoro jutro.

Šejn se osvrnuo unaokolo pre nego što je prišao mrkovu i osedlao ga što je brže mogao.

Ipak, pored štale se pojavila neka prilika. Šejn je izvukao „vinčesterku” iz sedla i uperio cev u tom pravcu.

Bio je to Železničar Džo!

Šejn je bio iznenađen, ali se i obradovao. Nastavio je da sedla konja.

Ugledao je kako dim prolazi kroz vrata kuće. Na prozo-rima je svuda svetlost pojačana.

Kada je Šejn uzeo uzde u svoje ruke iz zgrade se čuo neki prodoran krik.

Šejn se vinuo u sedlo mrkova i okrenuo ga na drugu stranu.

Džo je bio ostavio svoga konja iza štale. Stari bandit je brzo uzjahao i stigao Šejna. Sada su već jahali jedan pored drugog.

Prasnuše pucnji iza njih. Ipak, nijedno zrno ih nije pogo-dilo. Strelci su gađali nasumce jer je još uvek bilo dosta mračno.

Šejn je prepustio starom banditu da on vodi kuda će ići.

Jedan pored drugog galopirali su iz kotline, popeli se na breg i zatim sišli niz njegovu drugu stranu.

Džo je skrenuo prema severu. Šejn ga je sledio. Posle četvrt milje Džo je zaustavio konja i sjahao.

Ovde je on u gustom žbunju ostavio Milera i njegovog mustanga. Šejn je pomogao starom banditu.

Odvezli su Milera, odneli ga do njegovog mustanga i ve-zali ga potrbuške na konja. I, već nekoliko minuta kasnije nastavili su s njim da jašu dalje.

Kada su izašli iz predela gde je bilo žbunje ugledali su

na jednoj uzvišici na istoku desetak Harperovih jahača koji su ih odmah otkrili i uz poklike poterali konje.

Tako je počeo lov na njih.

Sejnu i Džou ostao je još samo put prema zapadu kako im gonio ne bi presekli put. Oni su imali jedva pola milje prednosti.

Harperovi ljudi su nemilosrdno gonili konje.

Sejn i Džou su svim snagama pokušavali da umaknu.

Preko uzbrdica i nizbrdica lov se nastavljao. U toj jur-njavi je već bilo svanulo i pojavilo se sunce.

Gonioći su im bili za petama. Ipak, uspevali su da održe rastojanje.

Satima je trajalo gonjenje. Sve dok konji nisu posustali i samo koraćali. Nisu pomogle ni psovke ni udarci čizmama.

Sejn, Džou i Miler su prešli preko glavnog puta kada se sunce nalazilo u zenitu. Zatim su jahali dve milje prema ob-roncima Santa Roza Mauntina. Ovde je tlo bilo tvrdo i ka-menito.

Mada se prva grupa gonilaca nalazila na samo pola milje iza njihovih leđa, uspelo im je da neprimetno promene pra-vac.

Vodeći konje za uzde probijali su se između stena i kroz žbunje. Najzad su stigli na jednu zaravan gde nije bilo ni kamenja ni stena. U senci jedne visoke stene su stali i ski-nuli sedla sa konja. Mešanca su zajedno skinuli sa konja i stavili ga u hladovinu. Šejn i Džou nisu bili u mnogo boljem stanju nego on.

Za vreme dok su jahali nisu ništa razgovarali.

Džou je skinuo šešir.

— Očekivao sam da ćete ubiti Morisa Harpera — rekao je on. — Čudi me to zašto ste išli na ranč!

Šejn se nasmejao i ispružio ispred njega ruke na kojima je vatra ostavila dubok trag.

— Bio sam zgrabio Harpera i savladao ga — objasnio je on. — Ali, taj nitkov nije bio sam. Trebalo je da sačekam lan. Jer, kada sam napustio rančersku kuću jedan od njego-vih ljudi me je udario nekom motkom tako jako da sam pao. I, onda su me savladali i vezali me. A kako sam se oslobodio, to vidiš.

Stari bandit se iscerio.

— Tako nešto se dešava — mumlao je on. — Odmah sam video kako ste se domogli slobode. Dokotrljali ste se do vatre i na jednom mestu ste pregoreli uže kojim ste bili vezani! Do-đite qvamo!

Prišli su do mesta gde su se nalazile njegove stvari. Iz-vadio je jednu malu kutiju.

— Ovo je kutija koju sam onda ukrao svešteniku o ko-me sam vam pričao. On je govorio da to leči rane i isceljuje grehove onih koji su ih počinili. Ta mast stvarno čini čuda. Mogu da vam priznam da je nisam koristio. Mislio sam da ću sresti nekog ko će mi kazati od čega je napravljena. Me-đutim, putovao sam raznim stazama i na to sam skoro i za-

boravio. Sada kada ste vi u nevolji, ja sam se prisetio te kutije.

On je namazao Šejnove plikove i opekotine.

Mast je zaista delovala. Ohladila je ispečena mesta i Šejn je osetio da više ne boli tako jako.

— Da li je dobro ili nije? — upitao je stari bandit dok je vraćao kutiju u torbu.

— Mnogo mi je bolje, Džo — reče on i klimnu glavom. — Mnogo, mnogo bolje.

Spustio je rukav svoje košulje i jakne niz ruke.

— Džo! — viknuo je Miler prigušenim glasom. — Vi ste opkoljeni.

Šejn i starac pogledaše jedan u drugog. Uzeli su puške u ruke i osvrnuli se na sve strane.

Na drugoj strani zaravni ugledali su jahače. Apači-ratnici! Jedan za drugim.

Ugledali su dvojicu belaca i stali. Bilo je osam ratnika.

Stari bandit je odmah procenio da treba biti oprezan.

— Ne pucajte, Šejne! — ciknuo je stari Džo. — Ostavite pušku.

Prišao je mustangu mešanca.

— Oni ne smeju da vide Milera! — objasnio je on. — Razbijte mu njušku ako pokuša da kaže bilo šta!

Šejn je prišao Mileru i uperio cev puške u njegove grudi.

Džo se uputio prema ratnicima. Za sobom je vodio mustanga.

Miler je razumeo na šta je Džo mislio. Puška u Šejnovim rukama ga je primorala da bude miran.

Železnica Džo je koraćao prema mestu gde su se nalazili ratnici i sa mustangom im prišao. Oni su ga posmatrali bezizrazna lica i ćutali.

Tek kada im se sasvim približio, Džo je počeo razgovor sa njima. U početku je atmosfera bila napeta. Stari bandit je govorio apački. Reči koje je Šejn čuo nije razumeo. Uz to rasstojanje je bilo suviše veliko. Ali, osetio je da Apači nisu bili baš prijateljski raspoloženi. Jedan od ratnika i Džo su razgovarali dok su ostali smrknuta lica gledali u starog čoveka. Ipak, posle izvesnog vremena raspoloženje se promenilo. Ratnici su se smejali. Smejao se i stari bandit. Trajalo je to više od pola sata sve dok stari Džo nije krenuo natrag. Međutim, bez konja. Dao je mustanga Apačima koji su zatim odjahali dalje.

Kada je Džo stigao kod Šejna i Milera crvenokošci se više nisu videli.

— Objasnio sam im da smo slučajno naišli na mustanga i da bi bilo dobro da ga oni uzmu, jer bi s tim čudovištem imali samo nevolja — reče on i isceri se. — Oni svi imaju puške. Jeste li to videli? Objasnili su mi da su ih kupili od Merisa Harpera. Pa, Milere! Ti stari kućkin sine, šta ti kažeš na to? Odela su te tvoja rođena braća.

Nasmejao se i nastavio da govori.

— Rekli su mi i to da si ti posrednik u tom poslu. Hteli su da saznaju da li smo videli Harperove ljude. Tvoga mus-

tanga su odmah prepoznali. Pomislili su da su te Harperovi ljudi ubili. Ja sam ih podržao i kazao im da Harper može biti jako velika svinja. Međutim, u to nisam mogao da ih uverim, Šejne. Oni misle da su Harperovi ljudi ubili Milera zato što je mešanac tražio jako veliki udeo u dobiti. Smatraju da si ti jako gramziv, Milere. Stalno tražiš novac i juriš za ženama.

U Milerovim očima sevnula je mržnja.

— Sada imamo jednog konja manje, mister Šejne! Ali zato smo skinuli s vrata ratnike.

— Da li smo ovde sigurni? Možda sutra nećemo moći dalje! — rekao je Šejn.

— Ja znam jednu dobru stazu kojom ćemo proći bez ikakvog rizika — tvrdio je stari bandit. — Čim se konji budu odmorili mi ćemo krenuti. Harperovi ljudi su tu negde blizu. Ako naiđu na Apače crvenokošci će biti na njihovoj strani. Potrebno je samo da im ti nitkovi obećaju da će im dati naše konje i oružje.

— U redu. Odmori se ti. Ja ću prvi biti na straži.

Džo je raširio neki dugačak kočijaški pokrivač i legao. Već nekoliko trenutaka kasnije on je hrkao.

— To staro kopile nema nikakvu šansu da se izvuče, šerife — rekao je Miler.

— Jezik za zube! — reče Šejn. Nije ga ni pitao šta je time hteo da kaže.

Sa puškom u ruci Šejn je otišao do stena kako bi video postoji li neki drugi put kojim mogu da umaknu u slučaju opasnosti. Međutim, nije ništa otkrio. Samo dva puta vodila su sa zaravni. Ona klisura kroz koju su proveli konje i sporedna staza kojom su odjahali ratici.

Vratio se nazad. Uskoro je sunce zašlo i sumrak je počeo polako da pokriva brda.

Šejn je imao nameru da se vrati u Takson. Bio je siguran u to da će Moris Harper učiniti sve da ga ponovo uhvati. Ništa drugo nije ni preostalo tom nitkovu ako je želeo da se spasi vešala. Iz Taksona je imao mogućnosti da obavesti vlasti u Feniksu i Fort Grantu gde se nalazila konjička jedinica. Moris Harper je to znao i mora da je pokrenuo sve svoje ljude, a i Apače da pronađu Šejna makar da se pod zemljom sakrio.

*

Kratko pre ponoći Šejn je probudio Džoa pošto su se konji već bili malo odmorili. Stari čovek se odmah probudio i ustao.

Osedlali su konje, stavili Milera na konja koga je jahao Džo i vezali čvrsto mešanca kako taj lupež ne bi pod okriljem noći uspeo nekako da umakne.

Uhvatili su konje za uzde i koračali dalje. Džo ih je vodio onom stazom kojom su prošli Indijanci.

Šejn se osećao nelagodno. Noć je bila mračna, a staza uzana tako da je samo jedan konj mogao da ide za drugim.

S jedne strane uzdizale su se visoke stene, a s druge je zjapila skoro beskrajna dubina. Vodeći konje napredovali su jako sporo. Korak po korak.

Visoki Šejn je očekivao da će Džo krenuti najkraćim putem prema glavnom putu. Međutim, on je išao stalno prema jugu kroz stenovitu planinu kroz klisure i kanjone sve dok nije svanulo.

Naišli su na neko mesto gde je bilo vode i pustili konje da zasite svoju žeđ. Posle toga Džo se vinuo u sedlo iza Milera, a Šejn je uzjahao svoga mrkova.

Takson se nalazio istočno od njih.

Stari bandit je odabrao jedan zaobilazni put. Ali su im Harperovi ljudi ipak bili za petama.

Baš kada su se nalazili u jednom kanjonu u kome je raslo visoko žbunje prasnulo je pucanj. Konj Železnica Džoa je posrnuo i pao.

Stari bandit se bacio ustranu.

Miler je kukao kao da ga peku na ražnju.

Šejn je munjevito kliznu iz sedla. Sa puškom u ruci osvrnuo se on na sve strane. On je pomislio da se strelac nalazi na ulazu u kanjon. Ipak, prevario se. Ti lupeži nalazili su se u kanjonu.

Oni su vrebali iza stena i žbunova. Sam bi đavo znao otkad su ih ti nitkovi posmatrali.

Bilo je šest jahača. Ljudi Morisa Harpera.

Šejn je pucao sa kuka i dva čoveka padoše sa konja.

Džo se vratio do Milera i vezao ga čvršće.

Četvorica jahača otvorili su paklenu vatru na Šejna. Za to vreme su se stalno klatili tamo amo da ne bi bili pogodeni.

Šejnova vatra ih je naterala da potraže zaklon iza stena i u žbunju.

Šejn je dugim koracima prišao mestu gde su se nalazili Džo i Miler. Oni su obojica potrčali s njim do jedne grupe stena i tamo čučnuli u zaklon.

Jahači su dobili pojačanje.

Topot konjskih kopita čuo se negde sa juga i jedan od jahača ispalio je nekoliko metaka u vazduh da bi ostalima koji dolaze dao na znanje gde su.

Stari bandit je skočio. Uzeo je svoju torbu i poveo Šejnovog konja.

Šejn se bio popeo na jednu stenu. Kada je primetio Harperove ljude skočio je nazad u zaklon kod Džoa i Milera. U tom istom trenutku začuše se pucnji. Oni su se sagnuli. Kugle su fijaknule iznad njihovih glava.

Šejn je pritisknuo kolenom Milera da ovaj ne bi pokušao da beži. On je pucao iz „vinčesterke”. Bio je spremljen i „parkericu”.

Džo je klečao na jednoj steni, udaljen samo tri koraka od njega i pucao iz svoje „vinčesterke”.

Šejn je pogodio. Džo takođe. Njihove kugle smakle su tri čoveka sa konja tako da su se ostali povukli u zaklone.

Visokom Šejnu je bilo jasno da sa starim čovekom i Mi-

lerom neće moći da umakne. Ni pešice niti pak na konju. Harperovi ljudi su ih opkolili tako da pored njih verovatno ne bi proletela ni muva a da je oni ne primete. Još gore je bilo to što su se oni povukli. Znači, spremaju neki pakleni vatromet.

— Klopka! — reče Miller podrugljivo. — Vi ste zaista izgubljeni. Kada ispalite to malo olova što vam je preostalo onda ćete brzo da krenete tamo gore na daleki put bez povratka.

— Zatvori tu poganu njušku! — fuknu Džo. — Već smo petoricu sredili. To ćemo isto uraditi i sa ostalima.

Medutim, ne leži vraže. Začuo se topot konjskih kopita u daljini. Verovatno je to nova grupa Harperovih jahača. Čuli su sigurno one pucnje koji su bili dogovoreni kao neki signal!

Džo je protrljao rukom čelo.

— Sada ih ima sigurno oko dvadeset, Šejne — rekao je on. — Ako im ne ponudimo primirje, oni će nas izresetati mecima da ćemo ličiti na stare džakove.

Šejn se osvrnuo unaokolo.

Da je noć možda bi mogli nekako da se izvuku ako ovde ostave konja i Milera. Svako na svoju stranu i tiho. Ali, dan tek sto je počeo! Šejn se ujeo za donju usnu. Opkoljeni su. Dvadeset ih je. Dvadeset pušaka!

Sada je i zapadno od njih odjeknuo topot konjskih kopita. Zemlja je bila nepregledna tako da nisu mogli da vide ljude mada su ih čuli.

Odjednom je prasnuo pucanj i na oko dvesta jardi iza stene se pojavio neki čovek.

— Šerife! — viknuo je neko.

Šejn je odmah poznao. Bio je to glas Morisa Harpera.

— Spenser ima nešto da vam kaže! — oglasio se Harper. — On će doći kod vas!

— Baster Spenser! — prošaputao je Džo. — Pa to je falsifikovani dolar. Jedan podmukli kućkin sin. Ako mu date prst on neće uzeti samo ruku nego će vam kao pride zabiti nož u leđa. Čuvajte ga se kao vatre, Šejne! Opasniji je od zvečarke!

On je već bio krenuo. Bio je to visok snažan čovek. Šejnovih godina. Imao je bradu. Ruke je držao u visini ramena, a njegov pojas za revolvere bio je prazan.

— Nisam naoružan, maršale! — doviknu on. — Dolazim samo da vam prenesem jednu ponudu od mister Harpera.

— Smesti mu jednu kuglu u tu veliku glavu! — ciknu Džo.

— Štari, ti ćeš nadgledati okolinu! — naredi mu Šejn. — Ostalo će biti moja stvar.

Džo se povukao iza stene u zaklon.

— Stoj! — viknuo je Šejn kada se Spenser približio na desetak koraka. — Mislim da je razdaljina između nas dovoljna!

Spenser je odmah stao.

— Mogu li da spustim ruke? — upita on.

— Možete sasvim mirno, jer cev moje puške je uperena u vas — odgovori Šejn.

Spenser je spustio ruke.

— Šerife, vi ovde nemate nikakvu šansu — rekao je on. — Jedan odlučujući napad i vi ćete...

— Onda krenite u taj odlučujući napad! — rekide ga Šejn.

Spenser se isceri.

— Možda će to biti i dva napada i vi ćete biti gotovi — kazao je on. — Osim toga mi možemo da čekamo dok ne utrošite svu municiju. A možda će i sunce da vam sprži lobanje.

— Tu ste u pravu — složio se Šejn.

— I onda? — upita Spenser nadmeno.

— Kakav je Harperov predlog?

— Mister Harper vam garantuje da ćete u sigurnosti odmagliti odavde ako nam vratite Milera — odvratil Spenser.

Šejn odmahnu glavom.

— Tako jeftino, ne! — reče on i nasmeja se. — To odgovara Harperu. Ne! Predlog je odbijen.

— Maršale, izgleda da ne shvatate u kakvom ste teškom položaju — opomenu ga Spenser. — Nama je potreban Miler, jer on samo živ može biti opasan po Harpera. Ako ne budete razumni onda ćemo napasti vaš položaj. Bez obzira da li ćemo upucati mešanca ili ne glavna stvar će biti da ćemo ubiti i vas, šerife.

Miler se pokreuno. Hteo je da ustane ali ga je Šejn zadržao.

Hteo je nešto da kaže.

— Miler je pod mojom zaštitom — doviknuo je Šejn. — To što Harper predlaže obesite mačku o rep.

— Mister Harper je spreman da vam to nadoknadi jednom povećom sumom novca — objasni mu Spenser.

— Neka đavo nosi i Harpera i njegov novac! — riknu Šejn.

— Mister Harper je mislio na sumu od deset hiljada dolara — reče Spenser.

— Sta će meni deset hiljada dolara?

— Maršale, sada stavite tačku! Pa to je čitavo bogatstvo, zar ne?

— Za mene nije!

— Vi možete povećati cenu. Samo vas opominjem da ne zloupotrebljavate strpljenje mister Harpera. Ali to je vaša stvar. Ponudite vašu cenu. Ja ću to preneti mister Harperu.

— Milion.

Spenser je iskrivio lice.

— Pa vi ste ludi! — viknu on.

— To je moja cena! Ili će je prihvatiti ili neće! Harper ne mora da je prihvati.

— Milion! To prevazilazi Harperove mogućnosti.

— Onda mi je žao — odvratil Šejn suvo.

— Slušajte šerife. Recimo dvadeset hiljada. O tome bi se sa mister Harperom moglo razgovarati.

— Razgovarajte vi o milionu i okanite se praznog razgovora. Dajem mu jedan sat vremena da o tome razmisli.

Šejnu nije bilo stalo do tog jednog miliona. Njemu je bilo važno da dobije u vremenu. Samo zato se upustio u taj razgovor. Dobio je dosta u tome ali bilo je još daleko do mraka!

— Tim zahtevom mister Harperu niste ostavili drugi izbor nego da krene oružjem na nas — reče Spenser. — Ja mislim da ste vi, u položaju u kome se nalazite, preterali.

Šejn je bio odlučan.

— Milion na sunce, ili napadajte!

— Pa vi ste ljudi!

Harper je izgubio pet svojih momaka. Zato je taj nitkov i pokušao da ga iznenadi trikom ponudivši mu novac. Nešto drugo verovatno ne bi uspelo. Ni na kraj pameti Harperu nije palo da plati deset hiljada dolara, a pogotovu dvadeset hiljada! Šejn je bio siguran da će Harper narediti svojim ljudima da pucaju čim se on i Džo pojave.

— Rekao sam što sam imao! — kazao je Šejn. — Ništa drugo ne želim da poručim.

— Znači li to da sa vama ne može da se pregovara? — upita Spenser i namršti se.

— Šta je vama, hembre? — upita Šejn. — Pa čuli ste šta sam rekao. Niste valjda gluvi. Ja tražim jedan milion i tačka. Možda i Harper želi da razgovara sa mnom.

— Maršale, mi ćemo napasti!

— Možete napasti! Ali, pre nego prvi od vas stigne ovde na steni vas desetak će već zagristi travu.

— Možda će tako i biti! — rekao je Spenser i okrenuo se nazad.

— Spensere! — viknu Šejn.

Revolveraš se odmah okrenuo.

— Pola miliona! — doviknu Šejn.

Spenser se vratio nekoliko koraka natrag.

— Čini mi se da hoćete da ucenjujete mister Harpera i mene! — rekao je on. — Ipak, deset hiljada dolara.

— Pola miliona!

— Da li je to vaš poslednji predlog?

— Da!

Spenser se smejaao.

— Kažite još jednom, zar je tako? — upita on.

— Pola miliona!

Spenser se okrenuo i krenuo.

— Četvrtina miliona! — doviknu Šejn za njim.

Spenser je koračao dalje i nije se osvrtao. Uskoro je nestao u žbunju između stena.

Šejn se iscerio kiselo.

— Džo, uskoro dolaze! — opomenu on starog čoveka.

Džo nije rekao ništa. Bio je miran i osmatrao okolinu.

Za iznenađenje se pobrinuo Miler.

— Vi ste šerif! — doviknuo je on. — Morate se starati o tome da ja ostanem živ. Ja ću...

— Šejn mu je stavio ruku na usta.

Džo se više nije nalazio tamo gde je bio. Taj pas je nekud odutao. Ali kuda?

Šejn je iskrivio vrat. Da taj stari lupež nije prešao na protivničku stranu. Zašto je rizikovao da mu grlo bude prerezano?

Prasnulo je pucanj i posle toga je kriknuo Džo.

Šejnu nije ništa bilo jasno. Džo je sigurno uspeo da se provuče između Harperovih revolveraša. Ipak, pre nego što je mogao da se pribere Džo se pojavio ponovo u zaklonu. Stari bandit je ispred sebe držao Sandru kao živi štit. On ju je čvrsto držao rukom oko vrata i pretio joj svojim revolverom.

— Stanite! — viknu on. — Svi nazad! Gubite se, jer ću je inače ubiti! Šta će se posle toga desiti sa mnom, to uopšte nije važno, jer ja sam star čovek!

Šejn je onamo preko video ljude koji su se povlačili u zaklone.

— Uzjašite konje i gubite se iz ovog kanjona! — zagrme on. — Ako nećete ja ću na vaše oči da ubijem Sandru!

Šejn nije znao da li da opsuje ili da se smeje. U svakom slučaju to je bio spas.

Harper je naredio i ljudi su se povukli nazad.

— Pucajte, Šejne! — ciknu stari bandit posle izvesnog vremena. Povukao se nekoliko koraka nazad.

Šejn je ustao. Miler je takođe ustao. On je shvatio da se situacija izmenila.

Sandrin pogled! Neka vrsta mešavine besa i prezrenja kada je prošla pored Šejna.

Oznojano lice starog bandita se razvuklo u osmeh.

— Video sam je gde stoji onamo i provukao sam se kroz žbunje — objasnio je on Šejnu. — Tu je pored nje stajao samo jedan hombre i bio je iznenađen kada me je video. Zgrabio sam je odmah. Kao što vidite, bilo je vrlo jednostavno.

Šejn je nosio zvezdu šerifa Taksona i po zakonu to ne bi smeo da odobri. Ipak, ni na kraj pameti mu nije palo da uzme Sandru i odvede je njenom ocu i njegovim ljudima. Naprotiv! On se obradovao što je ta stara lopuža Džo uspeo da otme Harperovu kćerku. Bio mu je zahvalan zbog toga. Na kraju krajeva ta žena pripadala je grupi ljudi koji su hteli da ubiju njega i starog čoveka. To skoro da im je uspelo. A u sledećem napadu Šejn i Džo bi sigurno bili upucani. Čak i ako bi bar petorica od napadača zagrizli travu, kako je Džo rekao.

Grupa se okupila negde tamo na zapadu u žbunju. Može se videti samo prašina. Ništa drugo.

Samo trenutak kasnije začuo se topot konjskih kopita. Približavali su im se.

Na čelu je jahao Moris Harper. Zaustavili su konje između žbunja i stena i Harper je sjahao.

— Maršale, moram razgovarati sa vama! — doviknu on. Pošao je pešice kroz visoku travu.

Šejn je gurnuo Sandru i Džoa ustranu i krenuo u susret vlasniku transportnog preduzeća. Pušku je držao na kuku

U Harperovim očima se ogledao gnev. Lice mu je bilo crveno kao rak.

Na pet koraka od Šejna on je stao.

— Zahtevam da odmah pustite moju kćerku! — zarežao je on. — To je otmica i zato ću vas predati zakonu!

Šejn je odmahnuo glavom.

— Kakva otmica? — upita on. — Ko vam je to tutnuo u glavu, mister Harpere?

— Mister Mortimere...

Šejn ga prekide.

— Ja nisam Mortimer — kazao je on mirno. — Moje pravo ime je Šejn.

Moris Harper je ostao zabezeknut. Sa njegovog lica curio je znoj potocima.

Šejn se namrštio.

— Mister Harpere — reče on brzo — ja sam vas na onom ranču uhapsio. Hteo sam isto to da uradim i sa vasom hordom revolveraša, ozloglašanih bandita. Na žalost, nisam uspeo. Džo je moj pomoćnik. On nije oteo vašu kćerku. Ja sam i nju uhapsio zato što je pripadala toj bandi i što im je pomagala u njihovim prljavim poslovima.

Dok je to govorio Šejn je uperio cev puške u njegove grudi.

— Dobro znam u kakvom položaju se nalazim, mister Harpere — kazao je on. — Ako vaši ljudi imaju šansu da ubiju mene i moga pomoćnika oni će to učiniti bez po muke. Isto tako kao što ste vi već ranije upucali šerifa iz Taksona. Kažem vam to jasno i glasno. Bez ikakvog uvijanja.

Šejn je obrisao rukom čelo i nastavio.

— Ako nas vaši ljudi napadnu na putu za Takson ubiću vašu kćerku a zatim i vas. Osim toga, pre nego što krenem hoću da neko od vaših ljudi ustupi nama jednog konja, jer su ubili jednog našeg. Vaši ljudi treba takođe da nam dovedu i konja vaše kćerke. Ako ne, ona će morati peške da korača do Taksona.

Harper je prebledео.

— Vaši ljudi moraju napustiti Arizonu — kazao je Šejn. On je govorio dugo. Jahači su sigurno čuli svaku reč. — Ja ću poslati obaveštenje svuda. Najpre ću obavestiti šerifa u Feniksu. A sada, vaši ljudi mogu da poteraju svoje konje i izgube se.

Jahači su ostali tamo gde su.

— Naredite im! — zahtevao je Šejn.

Moris Harper se okrenuo prema svojim revolverašima.

Šejn mu je prišao brzo i izvadio revolver iz njegove futrole za pojasom.

— Spensere, odjašite! — viknuo je Moris Harper piskavim glasom.

Jedan od jahača poterao je Harperovog konja i još dve životinje.

— Jašite do mog brata! — doviknuo je Moris Harper ljudima.

— Dobro, ser! — čuo se Spenserov glas.

Uskoro su se jahači izgubili iz žbunja.

Šejn je čekao dok se odjek kopita nije izgubio u daljini, a zatim je gurnuo Morisa Harpera napred i doveo konje.

Vezao je ruke na ledima ne samo Morisu Harperu nego i Sandri. Nije želio ništa da rizikuje.

Moris Harper i Miler morali su da jašu na jednom konju.

Mileru to nije smetalo. Međutim, Harper je smatrao da je to ispod njegovog dostojanstva.

Poterali su konje.

Šejn je preuzeo na sebe da pazi na uhapšene. Šejn je jahao nesto malo napred sa „vincesterkom“ na svom kuku.

Harperovi ljudi se nigde nisu mogli primetiti. Međutim, Šejn je znao da su oni tu negde u blizini i da čekaju povoljnu priliku. Međutim, Šejn i stari bandit su to znali. Zato su i bili oprezni i nisu dozvolili da ih Harperovi ljudi iznenade.

Kada su se dvojica jahača posle dva sata jahanja pojavili na jednoj uzvisici odmah su stali. On i Džo uperili su puščane cevi prema Harperovima.

Jahači koji su ih čekali su se odmah povukli. Ostao je samo oblak prašine za njima.

Ostalo je samo na tome. Harperovi ljudi se više nisu pojavljivali.

Šejn i Džo su nastavili da jašu oprezno.

XI

Stigli su u Takson na izdisaju dnevne svetlosti.

Ponovo su prolaznici i ljudi iz kuće potražali za njima. Moris Harper je bio jako poznat i ugledan čovek. Plavuša je takode bila vezana. Harperovi su bili poznati u celoj Arizoni.

Za većinu ljudi u ovom gradu Šejn je bio stranac. Džo je bio poznat kao ozloglašeni bandit i nitkov. A on nije bio vezan! Nego samo mešanac Miler i Harperovi.

Vest o tome se proširila kroz grad brzo kao neki šumski požar.

Haket se nalazio u šerifskoj kancelariji i kada je čuo jahače istrčao je na ulicu.

I on je zanemeo kada ih je ugledao. Nije rekao ništa. Tek kada su Sandra, Harper i Miler ušli u kancelariju on je došao sebi.

Šejn i Džo su odveli troje vezanih u zatvorske prostorije. Stavili su ih iza brave.

— Zdravo, mladiću! — viknuo je veselo stari bandit kada je na vratima ćelije ugledao Frenkija.

Postojale su samo dve ćelije i Šejn je pustio napolje mladića.

Šejn je gurnuo Sandru u jednu od njih pošto joj je prethodno skinuo uže sa tela kojim je bila vezana. Zaključao je vrata za njom.

Za to vreme Džo je odvezao Harpera i Milera i ugurao ih u drugu ćeliju tako da je Šejn morao jedino da zaključa vrata.

Moris Harper se ljutio.

— Hoću da razgovaram sa master Džesapom! — viknuo je on. — On je advokat ovog grada. Pošaljite odmah nekoga da ga dovede ovamo, šerife!

Šejn, Džo i Frenki ušli su u kancelariju. Šejn je zatvorio vrata za sobom.

Kakav je to samo bio dan iza njega! Skoro je mogao da se sruši kao klada od umora!

Stari bandit je naprotiv bio svež. Stavio je svoju ruku na rame mladića i pričao mu šta su sve tog dana doživeli.

— Možemo li da se izgubimo iz ovog grada? — prekinuo ga je Frenki. On je to pitanje već bio postavio nekoliko puta, ali stari nije odgovorio.

— Džo, budi malo ovde na straži dok ja odem do pošte — rekao je Šejn. — Možda će za to vreme Frenki da spremi konje. Samo, budi oprezan, Džo. Drži uvek pušku u rukama!

Prišao je brzo vratima.

— Mister Šejne! — doviknuo je Frenki za njim. — Da li smo mi sada slobodni?

— Samo ti spremi konje — odvrati Šejn. — Kada se budem vratio možete dati petama vetar.

Šejn nije nimalo obraćao pažnju na ljude koji su se okupili na ulici. Oni su zaista bili radoznali da vide i čuju šta se dogodilo.

On nije nikome odgovorio. Uputio se prema pošti. Od pre izvesnog vremena postojala je telegrafska veza između gradova u Južnoj Arizoni, naravno, ako je crvenokošci ne prekinu.

Šejn je najpre hteo da preda telegram za šerifa u Fenksu.

— Žao mi je, maršale! — rekao je telegrafist. — Veza sa Feniksom je prekinuta. Evo ima skoro čitav sat. Apas!

Šejn se plašio da će biti tako. Prema Fort Grantu su veze bile takođe otežane.

Ostao je još samo Kamp Lovel. Jedina veza koja je bila otvorena.

Šejn je požurio da brzo napiše telegram. Pri tom se pitao koliko Harperovim ljudima treba vremena da i tu vezu prekinu!

On je obavestio šerifa iz Kamp Lovela o tome šta se dogodilo i zamolio ga je da o tome obavesti šerife u Fort Grantu i Fenksu.

Sačekao je da telegrafista preda telegram preko žice i tek tada je krenuo prema kancelariji šerifa grada Taksona.

Tamo su se već bili okupili Haket, gradonačelnik i sudija.

Hteli su da protestuju!

Ipak, Džo ih je obavestio da su oni otkrili tragove ubice šerifa, mladog Holistera i njegove devojke Indijanke i da su otkrili bandu koja je to uradila. Bili su to Harperovi ljudi i Harper je odgovoran za sve, jer on je naređivao kako i šta da se uradi.

Sve to je potvrdio Šejn. Ljudi su bili zadovoljni. Međutim, oni su hteli da saznaju šta će biti i kakvu će sudbinu doživeti Džo i Frenki.

Šejn je odmahnuo rukom.

— Džo mi je pomogao da savladamo tu bandu — rekao je. On je čak učinio više od mene. Mnogo, mnogo više! Ja to moram da priznam. Ali, i pored toga ja ću njih dvojicu odvesti u Feniks!

Ljudi su bili zadovoljni njegovim objašnjenjem i udaljili su se.

Ostali su samo još stari Džo i Frenki.

Šejn je razvukao lice.

— Sedajte konje, ako to već niste uradili, i hvatajte maglu! — rekao je. — Ja ću krenuti za vama. I, stići ću vas. Možda ne sada, ali nekada!

Džo se osmehnuo.

— Nedostajaću vam ovde, Šejne! — opomenu ga on.

Stari čovek kao da je bio razočaran.

Šejn odmahnuo rukom.

— Hvatajte uzde pre nego što se predomislim! — promrmlija je on. — Hvala ti, Džo. Ti si spasio i svoju i moju glavu. A, uradili smo nešto veliko. Uхватili smo ajkulu koja je harala ovim krajem. Međutim, svaka priča ima svoj kraj. Savetujem vam da ne jašete direktno u Feniks, Džo! Možete naleteti na Harporove ljude. Ti to bolje znaš od mene. Napravite jedan širok luk. Mislilo sam da kažem, do Kalifornije.

Džo mu je prišao. Zahvalno je stegao njegovu ruku.

— Hvala vam, mister Šejne! — rekao je on setnim glasom. — Tako dobrog čoveka izgleda da nisam sreo u životu. Ovako kako ste postupili prema nama, to vam nikada neću zaboraviti! Još jednom vam hvala!

Šejn je bio divnuto ovim rečima starog čoveka. Iskreno rečeno da njega nije bilo teško bi uspeo da učini ovo što je uradio. Osmehnuo se.

— Vodi tog mladića u Kaliforniju i gledaj da mu isteraš bube iz glave! — opomenu ga on. — Inače, imaće velikih nevoljaka. Pogotovu ako ja dobijem zadatak da ga šćepam i da ga izvedem pred zakon.

Rastali su se sa osmehom.

Njih dvojica su samo nekoliko trenutaka kasnije povukli uzde i poterali konje. Krenuli su negde u daljinu. Šejn im je pozeleo srećan put.

Bio je siguran da će biti tako kako im je on pozeleo.

Taj stari lopuža stvarno zna da se snađe i u momentima kada izgleda da više izlaza nema.

Šejn se malo zamislio.

Međutim, to nije očekivao.

Kao u nekom snu ostvarila mu se želja!

San ili java, tek ispred njega je stajala Džesika kada je prošao kroz vrata.

Osmehnula se radosno. Uzdahnula je i prišla bliže visokom čoveku.

— Da li je moguće da si se vratio ovamo? — upita ona sa suzama u očima.

Stala je i još jednom uzdahnula.

A onda je došlo ono što je Šejn i očekivao!

Džesika mu se obesila o vrat i počela da ga ljubi. Strano!

Šejn je takođe bio željan poljubaca te vatrene žene. Odgovorio je. Njegove usne su prelazile preko Džesikinih obraza.

Nije mu ništa drugo ostalo nego da tu vatrenu devojkicu povuče iz šerifove kancelarije u spavaću sobu maršala.

Međutim, uspeo je da se smiri. Polako i nežno oslobodio se on njenog zagrljaja. Bilo mu je žao, a morao joj je reći istinu.

— Imam još mnogo toga da uradim, Džesika — objasnio joj je on. — Neće proći ni pola sata, Džesika, a ja ću biti u hotelu. Želim te i budi tamo. Mada sam imao teške trenutke, ipak ti si stvarno bila stalno u mojim mislima. I, molim te nemoj kazati da sam ja neki šarlatan! To što sam ti rekao je tačno.

Osmehnuli su se oboje.

Poljubila ga je još jednom. Nije mu dala da kaže do kraja ono što je hteo.

Poljubac lepe devojkice koja je gledala u njegovu metalnu šerifsku zvezdu! Uz to još i zanosan osmeh!

— Da li si je zauvek prihvatio? — upita ona i pokazala zvezdu.

Šejn se glasno smejao.

— Ne, devojkico! — objasni joj on. — Još nisam.

Ona je bila iznenađena.

Njen pogled je za trenutak lutao unaokolo. Uzdahnula je. Zatim se uputila prema vratima.

— Čudi me što to ne prihvatiš, Šejne — reče ona tiho. Otišla je.

Šejn je izašao napolje i obratio se ljudima na ulici. On je njima objasnio sve i zatim ispričao ono što se dogodilo.

Potom je pitao da li ima dobrovoljaca koji bi hteli da mu pomognu da čuvaju šerifovu kuću.

Javilo se njih dvanaestak.

Njemu je bilo potrebno osam ljudi. Odabrao ih je između onih koji su se prijavili i ušao s njima u kancelariju. Tu im je rekao da se zakunu da će biti verni zakonu.

Posle toga ih je podelio u dve grupe. Jednu je poslao iza kuće.

Druga grupa je odmah preuzela dužnost i smestila se u kancelariji.

Šejn im je kazao da će biti u hotelu i da ga zovu ukoliko se dogodi nešto nepredviđeno.

Izašao je na ulicu.

Frenki je bio osedlao u dvorištu i njegovog mrkova, ali je Šejn krenuo pešice.

Portir ga je pozdravio radosno.

— Dobićete vašu staru sobu, mister Šejne — reče on. —
— Madam ju je već sprenila.

Šejn se osmehnuo i zadovoljno klimnuo glavom. Međutim bio je ipak razočaran što ga Džesika nije smestila u njenoj sobi. Uzeo je ključeve.

— Gde bih mogao da nađem Džesiku?

Čovek je slegao ramenima.

— Ne znam, mister Šejne — odgovori on. — Trebalo bi da bude u svojoj sobi.

Šejn se okrenuo i brzo pošao.

— Možda je u kuhinji! — reče on.

Šejn nije našao Džesiku u njenom stanu. Nije bila ni u kuhinji!

Polražio ju je i u hodnicima.

Nema je nigde! Šta to treba da znači?

Raspitao se i kod onih koji su radili u hotelu.

Ništa!

Ipak, nije se mnogo uzbudio. Bio je siguran da će ona stići. Možda je nekuda odlutala i kasnije će stići u svoje gnezdo.

Odlučio se da jede ne sačekavši je, jer je bio jako gladan.

Već na pragu trpezarije iznenađen je!

Stao je kao da ga je grom pogodio.

Četvorica momaka sedeli su za jednim stolom.

Odmah ih je poznao. To su Harperovi ljudi! Bio je siguran u to. Opasni revolveraši!

Bio je tu Spenser s kojim se već susreo, drugi je bio onaj stari revolveraš koji ga je udario motkom po glavi ispred ranča, a ostali su se zvali Alison i Kramer! Bar tako je on na ranču čuo.

Nitkovi su ga čekali. Nema sumnje da su znali da će doći. Iscerili su se prema vratima.

— Uđite, maršale! — reče Spenser mirno. — Hoćemo da razgovaramo sa vama.

Šejn je bio spreman na sve, samo ne na to da će oni želiti da razgovaraju s njim. Prva misao bila mu je to da će oni želiti da razgovaraju s njim. Prva misao bila mu je to da će progovoriti revolveri.

Bilo mu je jasno odmah. Oni su uhvatili Džesiku i negde je odveli. Sada će ga ucenjivati, to je sigurno!

Šejn kao da se našao na nekom užetu i trebalo je da odluči šta će uraditi. Da li će nastaviti da korača ili će pasti u trovaliju?

Jedna stolica za stolom je bila prazna. Spenser ju je odmaknuo od stola.

— Dodite, šerife! — reče on. — Sedite! Želimo da razgovaramo kao ljudi.

Šejn nije imao nameru da prihvati njegov predlog.

Kao nekom magijom u njegovoj ruci se stvorio revolver pre nego što bi okom moglo da se trepne.

— Hapsim vas svu četvoricu! — grmnu on. — Ustajte, bacite oružje i podignite ruke uvis. Jedan za drugim i to noleho!

U prostoriji se nalazilo desetak gostiju. Oni su brzo us-

tali i nestali kroz sporedna vrata kako bi sačuvali svoju glavu u slučaju da dođe do obračuna.

Revolveraši su i dalje mirno sedeli za stolom.

— Morate nas čuti, Šejne! — rekao je Spenser.

Šejn je pokazao rukom prema Krameru.

— Taj nitkov mora da dovede Džesiku u moju kancelariju! — viknuo je on. Ako ne bude tako, doći će do gadne pucnjave u gradu u kojoj ćete vi svi biti poubijani kao divlji psi. Ne pretim vam, ali vi malo razmislite o tome. Spensere, vi ste na potezu. I, razmislite o tome šta vas čeka!

Revolveraš se počeo po glavi.

— Pa vi ste ludi, Šejne! — riknu on. — Stavljate na kocku Džesikin život! Da li vam je to jasno?

Šejn je povukao oroz i kugla je skinula Spenseru šesir sa glave. Bio je to pucanj iz revolvera.

Neverovatno!

Spenser je prebledео. Krv je curila niz njegove obraze. Znači, olovo ga je ipak okrznilo.

Šejn je mahnuo levom rukom.

— Ustaj! — viknu on. — Sledeća kugla će te pogoditi između očiju.

Spenser je polako ustao. Stalno je gledao u Šejna.

Šejn nije motrio samo na njega. On je gledao i u ostale nitkove. Bilo mu je jasno da su i oni vrebali svaku priliku da mu zabiju nož u leđa i da ga savladaју.

— Otkopčaj pojas sa revolverima, Spensere! — frknu on.

A onda je nastao pravi pakao.

Ljudi su skoro eksplodirali.

Spenser je potegao revolver a i ostali su ustali sa stolica i uperili revolvere prema Šejnu. Bacili su se levo i desno kako ne bi bili pogodeni.

Samo je Spenser ostao da stoji kao neka stena. Kao da je mislio da njega metak ne može pogoditi.

Šejnova kugla je rvo njega pogodila.

Spenser je pao kao da su mu noge odsečene. Bilo je jasno da će uskoro krenuti na daleki put bez povratka i da je njegova banditska karijera završena.

Šejn se sagnuo. Sa revolverom u ruci on bacio se ustranu. Njegova sledeća kugla oborila je Kramera. I on nije uspeo da izvuče revolver iz futrole.

Odjeknuo je i treći pucanj i Alisan se opružio na podu. Tek sada je Šejn primetio da se to oglasio „kolt” revolveraša.

Šejn je primetio kako se kugle zabijaju u drvo tamo gde je Šejn stajao samo trenutak ranije.

Tako znači! Još i to!

Okoreli revolveraš se prevrnuo ustranu i ponovo pucao. Pri tom je za sobom povukao sto kako bi mu služio kao zaštitu.

Šejn je skočio. Potrčao je brzo.

Baš kada je stari revolveraš promolio glavu iznad stola on ga je uhvatio za gušu.

Pali su na pod. Obojica.

Šejn je svakako bio jači. Držao je čvrsto starog revolve-
raša.

Udario je njegovu glavu o tvrdi zid i hombre se onesve-
stio. Revolver je ispao iz njegove ruke.

Ipak, ta tvrda glava se brzo oporavila i stari revolveraš
je promrmljao nešto nerazumljivo.

Šejn je to primetio.

— Gde je Džesika? — upita on. Pritisnuo je cev revol-
vera čoveku ispod brade.

Stari revolveraš je obrisao čelo.

— Tamo je u štali! — odvrati on.

Šejn mu je izbio revolver iz ruke.

Čovek je pokušao da ustane, ali je ponovo pao.

Međutim, stari revolveraš je brzo ustao i potrčao prema
vratima koja su vodila na ulicu.

U međuvremenu je nastao mrak.

Šejn se nije mnogo trudio da ga uhvati. Požurio je pre-
ma ulazu u dvorište i stao na uglu kuće.

Vrata štale bila su otvorena. Niko se nije mogao videti!
Polako i oprezno prilazio je Šejn vratima štale.

Šta to treba da znači!

Nije čuo ni najmanji šum, a nikog nije video!

Šta? Da ga taj nitkov nije slagao? Osim toga, koliko
ima tih nitkova koji čuvaju Džesiku.

Ipak, za Džesiku je bio spreman da rizikuje sve. Baš
sve! Čak i to da bude upucan kao prerijski pas.

Odlučio se da nastupi oštro.

— Izlazite napolje i predajte se! — zagrmje on.

Uostalom, valjda su ti nitkovi čuli pucnje.

Iz štale se začuo prigušen krik.

Šejn se bacio na tlo. Prevrnuo se sa revolverom u ruci
i ustao u jednom boksu za konje.

Osvrnuo se unaokolo.

Bio je siguran da je tu neko, ali nije video nikoga.

Ipak, nije bilo tako. Džesika je ipak bila tu. Onaj stari
nitkov nije lagao.

Ti kućkini sinovi su je vezali i stavili joj u usta peškir
kako ne bi mogla da viče.

Ostavili su je samu.

Šejn je izvukao revolver iz futrole i prošao unaokolo da
se uveri da neko od nitkova negde ne vreba kako bi ga upu-
cao.

Nigde nikoga!

Šejn je bio iznenađen. Očekivao je novi obračun. Među-
tim, do njega nije došlo.

Vratio je revolver u futrolu i oslobodio Džesiku.

Ona je drhtala od straha i plakala.

Kuda li je nestala ta strasna vatra kada ugleda Šejna?

— Polako, mala! — pokušavao je da je smiri Šejn.

Pomogao joj je da ustane. Bio je nežan prema njoj. Za-
tim ju je odveo u hotel.

Kroz otvorena vrata prema ulici začuo se odjek konjskih
kopita.

Šejn je odmah pomislio da je to ostatak Harperove bande revolveraša.

Ipak, prevario se.

Bio je to Holister sa svojim ljudima!

Sigurno mu je neko javio da je Šejn otkrio ko je ubica njegovog sina i Indijanke i požurio da što pre stigne u grad kako bi se uverio u to i kaznio te nitkove.

Bez suđenja, odmah na licu mesta!

Pucaj ili vešaj! Odmah!

To je bila njegova namera.

Pošto ga je Šejn već upoznao on je brzo ostavio Džesiku. Inače vremena da je mazi i miluje. Znao je jako dobro da će ga ona očekivati.

Šejn je znao da vatra gori. Svašta se moglo dogoditi.

Potrcao je prema šerifovoj zgradi.

Džesiku je ostavio samu.

Kada je stigao u kancelariju šerifa on je četvoricu momaka poslao da se postaraju o tome da ranjeni i onesvešćeni revolveraši onamo ne umaknu.

Dvojicu je poveo sa sobom i nešto kasnije izašao u susret Honsteru koji se kao neki razjareni bik ustremio na zgradu u kojoj se nalazila kancelarija.

Šejn mu je ispričao sve.

Holister ga je slušao. Zatim je zahtevao da se zatvorenici odmah izvuku iz ćelija i da im se stavi uže oko vrata. Ispričao je da su ga napali Apači. Međutim, on je uspeo da se odbrani, a i uspeo mu je da crvenokošce natera u bekstvo.

Ipak, u toj borbi su pala njegova tri čoveka. Ove večeri on želi da osveti svoga sina i te svoje momke koji su pali u borbi.

Čak i da je imao više dobrovaljaca Šejn sigurno ne bi uspeo da se odupre tom razbesnelom čoveku i njegovim ljudima.

Tog trenutka na ulici prasnuše pucnji. Mora da se nešto neobično dogodilo.

Šejn je odmah pomislio na to da su Harperovi ljudi još nešto smislili!

Sigurno će, pod okriljem noći pokušati da oslobode Harperove, pomisli on.

Međutim, tamna noć nije samo prednost nego može i da naškodi onome ko pokušava da je iskoristi.

Eto, desilo se da ti nitkovi nisu primetili jahače koji se nalaze ispred šerifove kancelarije.

Bilo ih je mnogo.

Šejn se odlučio da nešto preduzme.

Uhvatio je Holistera i povukao ga za sobom.

Izašli su na ulicu.

Šejn je podigao ruku.

— Čekajte ljudi! — viknuo je on. — Okanite se linčovanja i pomozite mi da sredimo celu bandu!

Tako su banditi završili tu negde u centru Taksona. Mnogi ljudi su pomogli da budu savladani. Neki od tih nitkova su uspeli da pobjegnu.

Noć je sakrila svojim tamnim krilima ono što se posle toga desilo.

Već iduće jutro je pokazalo sve tragove.

Nema sumnje, desilo se nešto veliko što je uzбудilo ovaj mali grad.

Zakon je ipak pobedio.

Sudija je pokrenuo postupak protiv Harpera i njegovih revolveraša.

Miler je propevao. Ali ne samo on. I ostali Harperovi ljudi su govorili. Svako od njih je priznao svoje zločine ne bi li nekako spasio svoju kožu.

Drugog dana u Taksonu se pojavio šerif iz Feniksa. Džek Harper!

On je već bio uhapsio neke od bandita. Sada se našao oči u oči sa svojim rođenim bratom Morisom koji je bio optužen za više krivičnih dela.

Šejn je bio svedok. Jedan od glavnih koji su znali za prljave poslove kojima se bavi Moris Harper.

Šejn je predao šerifsku zvezdu. Mamile su ga druge daljine i prostori.

Ipak, nije mogao a da ne svrati u hotel.

Džesika, lepotica!

Šejn je znao da će jednog dana nastradati zbog žena ali mu nije bilo žao.

Džesika! Samo da je nađe!

Nju, ženu koja je uzburkala njegovu krv i koja je skoro pomutila njegov razum.

Voleli su se. Voleli dugo.

Šejn kao da nije mogao da se zasiti njenih oblina, njenih grudi. Tu bi mogao ostati zauvek, uz te sočne usne, uz te vatre u njenim očima.

Ipak, drugog dana Šejn je nastavio put. Jahao je u Fort Grant. To je i bio cilj njegovog putovanja.

Stigao je. Posle dva dana napornog jahanja.

Uputio se u hotel gde je trebalo da se nađe sa čovekom; posrednikom Sedme brigade.

Šejnu zaista nije preostalo ništa drugo nego da se osmehe. Umorno, preumorno!

Šta sada da odgovori onima u kancelarijama? Da je već bio u Taksonu, da je posle mnogo muka i rizika po svoj život već uspeo da likvidira tu ozloglašenu bandu!

Možda samo da im javi da je odjahao u Fort Grant.

Odlučio se da pričeká posrednika. Možda će se taj čovek uskoro i pojaviti. Za to vreme moći će da razmišlja i sanjari o lepoj Džesiki.

Kakva žena! Kako mu je vatreno pružala svoje usne!

Međutim život teče dalje.

On je pogledao konobaricu koja je tako zanosno njihala kukovima.

Fort Grant je mestašce gde bi mogao da ostane nekoliko dana i noći, naravno.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE



DOBRO! MOŽEMO PO-
ČETI SA PREGOVORI-
MA O MIRU!



U PRODAJI

USKORO



A · L · B · U · M

samolepljivih sličica